

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁS SZAKSZERVEZET LAPJA

XLII. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM • 1998. ÁPRILIS

FÉKTELENÜL

A postás piros-zöld ruháját mindenki ismeri. Őt mindig szívesen várják, mert hírt hoz a rokonokról, pénzt a hivataltól, a postást mindenki ismeri, megemeli előtte kalapját, még ha kellemetlen üzenetet is hoz, hiszen arról ő nem tehet. A postásruha az idei tavaszra új színnel egészült ki. Feketével...

Február 19-én csütörtökön reggel Busi László úgy indult el kerékpárjával a szandaszöllősi kis postahivataltól, ahogyan egy átlagos csütörtökön máskor is megtette már tizennégy évnyi kézbesítői múlttal a háta mögött. Világ életében postás akart lenni, mint korábban mondta, annak a bensőséges kapcsolatnak a varázsa indította el a pályán, ami a postás és környezetének lakói között létrejöhet. Ezen a reggelen még elbűsűzött tízéves fiától, hogy délután rendbeteszik a horgászcsucot, hisz mindjárt itt a tavasz, aztán szünetelt is dolgozni. táskájában ott lapult a környék nyugdíjasainak havi járandósága, sietni kellett, hisz mindenki időben szeretne volna megkapni a pénzt.

Miközben szorgalmasan tekerte a pedált, talán arra gondolt, már a Földet is körbekerekeshette volna annyi erővel, amennyit a Szolnok környéki kis utcákba befektetett. Talán a kellemes korai tavaszi élető madárfüttyöt figyelte, hisz ő is szívesen füttyörészett a kerékpár nyergében. Nem vette észre a hátulról, nagy sebességgel közeledő autót. Igaz, ha észreveszi, akkor sem tudott volna menekülni, hisz a kocsit fékezés nélkül, teljes gázzal robagva feloklalta az út szélén szabályosan haladó postást. Aztán pár pillanatnyi csönd következett és az autó visító gumikkal száguldott el a helyszínről.

A csattanásra többen is kirohantak az utcára, de már csak azt látták, hogy kedvenc postásuk élettelenül, kifordult végtagokkal fekszik az úton, kiömlő vérét a kis kertvárosi utca pora nem tudta felszívni. Kerékpárja tőle méterekkel arrébb hevert, az útközéstről meggörbült vázzal.

A mentősök már nem tudtak segíteni a fiatal postásón, így a rendőrök cserbenhagyásos, halálos baleset miatt kezdték meg a helyszíni vizsgálatot. Először a közlekedési vizsgálták át a terepet, akik már tíz perc múlva értesítették a megyei bűnügyeseket, mert az eset nem illett bele egy sima közlekedési baleset forgatókönyvébe.

A közlekedési helyszínélők jelezték, hogy nézzük meg mi is a helyszínt, mert valami nagyon nem stimmel – mesélt Káposci Zoltán őrnagy, életvédelmis nyomozó.

Mire mi kiértünk, már ott volt a szerencsétlen postás hivatalvezetője, aki elmondta, hogy kollégája ugyanúgy indult el, mint máskor, és nem találják a bankókat rejtő kistáskáját. Aztán a keréknymok is arra utaltak, hogy a kocsit vadászott a postásra, még az útpadkára is ráhajtott, hogy utolérje. Ezek után már bűnügy elkövetésének gyanúja miatt folytattuk a vizsgálódást.

Bár a baleset-gyilkosság tényét senki nem látta, a nyomozók adatgyűjtése során akadtak tanúk, akik látták egy igen nagy sebességgel közlekedő kisautót az utcában. Sőt, aznap reggel már többször is el-elhúzott ez az idegen autó erre, mintha keresett volna, várt volna valakit. A sodródási nyomokat megvizsgálva már egyértelműen látszott, hogy a kocsit simán kikerülhetett volna a kerékpárost, mégis fékezés nélkül fellökte. A gázoló otthagya névjegyét a löktárat egy darabjával, irányjelzőjének szilánkjait és ablaktörőjét a helyszínen.

A bűnügyi technikusok, egyeztetve a tanúk által látottakkal megállapították, hogy az alkatrészsamaradványok feltehetően egy világosszürke „Kispolszkihoz” tartoznak.

Mivel az első bejelentéstől ekkor még csak fél óra telt el, a detektívek elrendelték a megye határainak azonnali lezárását.

A szolnoki rendőrök három utcányira a helyszíntől, egy karosszérialakatos udvarán megláttak egy sérült Fiatot, amelynek pont azok a darabjai hiányoztak, amelyek az elgázolt postás mellett heverték a Sport utcában.

A műhely tulajdonosa elmondta, hogy a kocsit egy volt inasa hozta be javításra, alig egy órácskányira a zsaruk látogatása előtt. Azt mondták neki, a közeli Tisza gátjáról csúsztak le, és egy kis oszlop törte össze az autót. A rendszám alapján a rendőrök a kocsit tulajdonosának körözését rendelték el. Még aznap délelőtt Szolnok belvárosában, személyleírása alapján elfogták a 19 éves V. Lászlót, aki első nekifutásra a zsaruknak is a gátas történetét próbálta beadni, s arra nem emlékezett, ki volt vele a kocsikázáson. A detektívek rövid környeztetésművelet után „belökték” haveri körét, és

délutánra már vendégszeretetüket élvezte a 21 éves B. László is, aki azonban teljes szájjárat kapott, és a nevének kívül semmi mást nem volt hajlandó mondani a zsaruknak. A két Laci nem volt ismeretlen a rendőrök előtt. A fiatalabbik néhány hónappal ezelőtt az Ügyvédi Munkaközösséget látogatta meg hivatali idő után, míg a másik nemrég szabadult fiatal lányok zaklatásáért kapott szabadságvesztéséből.

A két fiút folyamatosan bombázták kerestkérdéseikkel a nyomozók, és a fiatalabbik nemsokára belezavarodott legendájukba, és fokozatosan kezdte elmesélni, hogyan is történt ez az eset a postással. Először csak azt ismerte el, hogy ő vezette az autót, később azonban beismerte, hogy valóban elütöttek a postást, de merő véletlenségből. Meg is álltak, hogy segítsenek neki, de már vége volt. S ha már ott voltak, hát eltették a pénzzel teli brifkót.

A „talált” pénzzel azonban a beismerő gyanúsított egy másik postahivatalba lohol, ahol gyorsan kiegyenlített néhány csekkenyi tartozást, a maradékot pedig befizette a bankszámlájára. Az üres tárcát aztán egy bozótos, nádas részen a Holt-Tiszába dobta.

A rendőrök a nyomozás során ráakadtak egy tavalyi decemberi ügyre, amely kísértetiesen hasonlít a mostani szerencsétlenségre. Akkor hatvan kilométerrel arrébb, Jászberényben egy lopott Trabanttal öklelték fel a rablók egy postásnőt, s aztán a pénzzel, a lopott kocsit hátrahagyva elmenekültek. Ott szerencsére nem történt tragédia, a postás kisebb sérülésekkel megúszta a karácsonyi előtti gázolósdt. A jászberényi múlt arra enged következtetni, hogy nem véletlenül választotta B. László a Néma Levente szerepét. Sajnos, a fiatal postás életét még a zsaruk bravúrosan gyors nyomozása sem tudja visszaadni. Az ország összes postahivatalán fekete zászlók jelezték a postások, az egész ország gyászát. Sajnos, nem először, s ami még sajnálatosabb, nagy valószínűséggel nem is utoljára. Mert hiába végzik a postások lelkiismeretesen munkájukat, hiába szeretik őket az emberek, a táskájukban lapuló pénz, potenciális áldozattá teszi őket. Mert mindig akadnak olyanok, akiknek nem számít az élet, akik a pénzért bármire képesek. Még gázolni is...

Végh Attila

KITÜNTETETTEK

Budapesti Postaigazgatóság
Nagy Viktor
Hollósy Andrásné

Budapest-vidéki Igazgatóság
Jankovics Lászlóné
Szabóné Dr.Lipcsik Veronika

Debreceni Postaigazgatóság
Bódis Béláné
Pethő Józsefné
Verseginé Utasi Erzsébet

Miskolci Postaigazgatóság
Kacsvinszki Jánosné
Fekete Béla
Betnáth József

Szegedi Postaigazgatóság
Marosvölgyi Károlyné
Mihály Sándorné
Soproni Postaigazgatóság
Tar László
Váraljai Barnabásné

Pécsi Postaigazgatóság
Köröshegyi István
Solti József

Hírlap-előfizetési és Elektronikus Postaigazgatóság
Marosvári Norbert

Postaszállítási Igazgatóság
Lázár György
Várkonyi Éva

Magyar Posta Rt. Vezérigazgatóság
Dold Vilmosné

Budapesti Postacsomag Üzem
Csombok László

1998. március 24-én Mundruczó Kornél
az IPTT képviselőinek jelenlétében adta át
a Postás Szakszervezet idei kitüntéseit

BIZALOM = 15 000

Azt hiszem egyedülálló a magyar szakszervezetek mai életében, hogy egy érdekvédelmi testület, jelen esetben a Postás Szakszervezet választmánya úgy döntött, hogy 8900-ról 15 000-re emeli a Postás Dolgozó példányszámát. Ráadásul ellenszavazat nélkül fogadta el ezt a javaslatot a testület. Ez a döntés minden szóbeli dicséretnél többet mond és jelzi azt, hogy a Postás Dolgozó kezd olyan újság lenni, amely fontos információival segíti a szakszervezet érdekvédelmi munkáját.

Kárpáti Sándor, több könyv szerzője, lapunk munkatársa, SZOT-díjas újságíró az elnökségi ülésen elmondta, hogy azok a szakszervezetek, amelyek csökkentették lapjuk terjedelmét, vagy példányszámát, vagy netalán megszüntették újságjukat, azok nemcsak egy lapot vesztek el, de arcukat is. Önmagukat gyengítették. Amikor a Postás Szakszervezet választmánya a példányszámemelés mellett döntött, ez egyben azt is jelentette, hogy tudatában van annak, hogy az újság – ha közhelyesen is hangzik – a szakszervezet arca. Ugyanolyan fontos, mint bármelyik tagszervezet. Ez bizonyította többek között január-februári számunk is, amely korrekt képet adott a bértárgyalásokról, s ezzel sok mendemondát, rosszindulatú pletykát előzött meg. A lap azonban nemcsak a bértárgyalásokról, a mindenkori bérhelyzetről számol és számolt be, hanem a normarendezésről, a postások biztonságáról és hangulatáról is. Talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy a választmány lapunkat MSZOSZ-díjra javasolta. Ezt a bizalmat magam és szerzőtársaim nevében is köszönöm, és míg a Postás Szakszervezet és tagszervezetei a bizalom mellé pénzt, paripát és fegyvert is adnak, addig a lap minőségével nem lesz gond. Ehhez kérjük a szaktársak további segítségét, hiszen az újság nem egy ember alkotása. Mindannyian felelünk érte. Az lenne az ideális, és úgy gondolom meg is valósítható, hogy ha újságunk minden tag lakcímére érkezne. Így minden bizonnyal még inkább sajátunknak éreznénk. Ez nem pénzkérdés, hiszen mint tudjuk a házhozszállítás ingyenes. Csak szervezés kérdése. Áprilisi számunk már 15 000 példányban jelenik meg, és ez azt is jelenti, hogy jóval olcsóbb lesz a lap. Remélem májusi – akkor már MSZOSZ-díjas lapunkat otthon, a reggeli közben „szolgálják fel” a figyelmes férjek és feleségek.

Udvarhelyi András

ABNORMÁBÓL NORMA?

A Magyar Posta Részvénytársaság belső szabályozó rendszerének 1995. évi bevezetése óta számtalan vita forrása, mely sokszor szubjektív elemekből, egyéni területi érdekekből, vagy éppen a felső irányítás elgondolásaiból táplálkozik. Így van a szakszervezeteken belül is, ahol a munkavállalók érdekei jelennek meg, néha hovatartozás függvényében. Ezért is igényelte a szakszervezet, hogy véleményezhesse a szabályozó elveit és tapasztalatait.

Ennek az igénynek tett eleget a vezérigazgatóság, amikor a bérmegeálapodás 12.pontjának megfelelően az elnökség tájékoztatást kapott a szabályozórendszer elveiről, és a bevezetése óta eltelt három év tapasztalatairól. Az elnökség az alábbi véleményt alakította ki: Kétségtelen, hogy az alkalmazott szabályozórendszer konstrukciója ésszerű, a gazdálkodás felső irányítási szintjéről jobban követhető, mint a korábban alkalmazott belső számlázás, a postaszervek önálló gazdálkodásának eredménye jobban számonkérhető. A rendszer áttekinthető, a teljesítménytől függő költségfelhasználás jól tervezhető.

Ugyanakkor eddigi tapasztalataink alapján azt látjuk, hogy a rendszer gyakorta szorult évközi korrekcióra – bár alapjai tartósak – és ez a postaszerveket bizonytalanságba sodorhatja, időnként kivédhetetlen negatív következmények elé állítja. Elég csak a normarendszer visszamenőleges módosításaira, vagy a normarendszer alapelemének évközi módosítására (kézbésítés) gondolni. Ezzel szemben a felső irányítás sokszor görcsösen ragaszkodik ahhoz, hogy a tervezéskor ismert adatokon túl évközben felmerülő tételeket nem, vagy nagyon nehezen fogadjon be korrekcióként.

A teljesített normapercekre, illetve a forgalmi létszámmórára, mint teljesítmény-követelményre épülő szabályozás sebezhető oldalának tartjuk, hogy a normarendszert a szabályozás előtt nem vizsgálták felül, jelenleg technológiailag hiányos, továbbá a változó piaci viszonyok miatt teljes lefedettség nem biztosítható.

A behatárolt cselekvés (gazdálkodási időszak = naptári év) és a tényleges teljesítménnyel megteremtett lehetőség közötti összhang nincs biztosítva. A postaszerv pedig annak érdekében, hogy az utolsó hónap forgalma által meghatározott költségfedezetből ne csússzon ki (egy kockázatosabb döntés ne okozzon fedezethiányt), visszafogottabb, óvatosabb költséggazdálkodást folytat. A szabályozórendszer ezt úgy próbálja korrigálni, hogy e gyakorlat révén keletkező eredmény a következő évre átvihető és fejlesztési forrásként felhasználható, de egyáltalán nem biztos, hogy a konkrét költségfelhasználási lehetőség ismeretében is így döntött volna az adott postaszerv.

A rendszer másik támadható pontja az árbevételi szinten felhasználható költségösszeg mértékének meghatározása. Nem ismert, hogy e tételek

esetében mitől függ a 100 és 50 százalék közötti mérték meghatározása, azaz az elvárt postaszintű nyereség mértéke mennyire reális és a postaszervnél visszamaradó rész valóban elég fedezetet biztosít az adott tevékenység ellátására. Például a lakástakarék bevételeinek 85 százalékából kell kigazdálkodni a tevékenység összes költségét a jutalékkal, termékmenedzseri ösztönzővel együtt, vagy a valutaváltás postaszintű nyereség-elvárása jogosan 50 százalékos mértékű-e.

Az abszolút összegben meghatározott, és az egy normapercre jutó költségfedezeti szorzó egyre inkább a fejlesztést megalapozó nyereségelvárásnak van alárendelve, azaz egyre kevésbé érvényesül a bevezetésekor elfogadott alapelv, mely szerint a postaszintű költségnövekedés mértékének figyelembevételével kell a bázisszintű szorzót korrigálni. Az „új” módszer, adott költségösszeg normapercre való visszaosztása egyrészt az eredményezi, hogy a minimális létszámfeltöltöttség feletti foglalkoztatás csak illúzió lehet, másrészt a normatív szabályozás a költség-racionalizálás olyan fokát kényszeríti ki, amely torz költségsszerkezet kialakulását eredményezheti. (A munkaerő, az energia stb. költségei nem kerülhetők meg, ezért más költségtevékenykhöz nyúl a postaszerv, és ez újabb feszültségeket eredményezhet.)

Véleményünk szerint a szabályozó rendszer hibái elsősorban abból fakadnak, hogy a fejlesztési koncepcióval való összehangolása jelentősebb állami támogatás nélkül, a fejlesztéseknek olyan mértékű alárendelését jelenti, mely minden oldalon komoly feszültségeket gerjeszt.

Azzal, hogy a posta szerintünk deklarálja, vagy megpróbálja bizonyítani, hogy majdnem teljesen piaci viszonyok között kíván és képes megfelelő minőségű és létszámú munkaerő foglalkoztatása mellett önerőből fejleszteni, mely a tulajdonos számára nyilván szimpatikus, csak azt éri el, hogy egy adott időszakban sem a munkaerő, sem a fejlesztés elégséges forrásigényét nem tudja előteremteni, s a kölcsönös érdeksérelem következtében a mindenkori piaci lehetőségeket sem lesz képes maradéktalanul kihasználni. Ez állandó konfliktust okoz a munkáltató és az érdekképviselő között, mindkét fél úgy érzi, hogy jogos elvárásai háttérbe szorulnak.

Úgy gondoljuk, a szabályozó rendszer a fenti hiányosságok korrigálása után megfelelően szolgálja mindazon elveket, melyeket bevezetéskor megfogalmaztak, ezért alkalmazását támogatjuk, fenntartva azt az álláspontunkat, hogy a fejlesztésekhez adott nagyobb állami támogatás megszüntethetné azt a feszültségforrást, melyet a több évtizedes elmaradás gerjeszt. Ugyanis az EU-hoz való csatlakozás megfelelő fejlesztés és bérek nélkül elképzelhetetlen.

(konrád)

VÁLTOZIK A POSTÁSOK KEDVEZMÉNYE

A Magyar Posta, az érdekképviselőkkel egyetértésben utoljára 1993-ban foglalkozott a táviró és távbeszélő díjkedvezmény (pszdk) témájával. Hosszas viták után alakult ki a kedvezmény mai mértéke, mely a Magyar Posta Vállalattól nyugdíjba vonult és már kedvezményre jogosító távbeszélő állomással rendelkező nyugdíjasokra korlátozta az impulzushatározott kötött mértékű kedvezményt. Fennmaradt a postahivatalban igénybe vehető, éves keretbe kötődő táviratra és távolsági beszélgetésre kiterjedő kedvezmény.

A juttatásban ezt követően nem részesülő aktív postai munkavállalók más kompenzációban részesültek.

A pszdk postaszinten mintegy 1600 nyugdíjast érint, akiknek köre már nem bővül. A távközlési koncessziós társaságok folyamatos megalakulása, az általuk alkalmazott eltérő tarifák, a különböző számlázási rendszerek együttes alkalmazása, a tömeges távbeszélőállomás-szerelés az eltelt néhány év alatt új helyzetet teremtett, mely felvetette a kedvezmény szerkezetének és mértékének ismételt újragondolását. Erre konkrétan a MATÁV Rt. és egyes koncessziós társaságok kérésére került sor.

Az érdekképviselők által elfogadott javaslat – melyet a Postás Szakszervezet választmánya március 24-én tárgyalta meg – igazodik az új számlázási rendszerekhez, egyszerűen kezelhető, inflációkötvető jellege folytán értékőrző, és a kedvezmény mértéke sem sérül.

Az új szabályozás szerint a jogosultak mentesülnek a teljes előfizetési díj – továbbá 30 impulzus ára –, valamint ezek ÁFA-jának megfizetésétől. Mivel az előfizetési díj magában foglal továbbá 20 impulzust, így a kedvezmény 50 impulzust jelent.

Az új, a korábbinál magasabb mértékek bevezetésével együtt megszűnik a postás nyugdíjasok által valójában csak elvettve igénybe vett postahivatali lehetőség.

A változást a Kollektív Szerződés 18.számú módosítása szentesíti, ami hamarosan megjelenik a postaiügyi értesítőben is.

Az 1998. május 1-jei hatálybalépés azt jelenti, hogy az érintettek a májusi forgalomról júniusban -a szakaszos számlázás szerint- már a változásoknak megfelelő számlát fogják megkapni.

Az érintett postaszervek a változásokról valamennyi kedvezményre jogosító távbeszélő állomással rendelkező nyugdíjast írásban fogják értesíteni.

Bella Mária

MEGÉRTJÜK, DE...

„A kör közepén állok, körbe vesznek jó barátok, s rosszak...” Ezek az Edda sorok jutnak eszembe. Három éve a Postás Bálon ezer postás, Doros úr és az Edda-művek közösen énekelték, énekeltek ezt a dalt. Volt, aki hangosabban, volt, aki halkabban, magasabb, vagy mélyebb hangon, de hasonló szöveget, azonos dalt énekel. Mindez azért jutott eszembe, mert a vezérigazgató úr pár nappal ezelőtt egy kötetlen beszélgetés résztvevőjeként a kör közepén ült, és körbevettük, a BUVIG-os szakszervezeti tisztségviselők és üzemi tanács tagok: JÓ BARÁTOK, ROSSZAK?

A találkozó apropóját az adta, hogy az idei érdekegyeztető (bér)tárgyalások feszültebb légkörben zajlottak, mint eddig, és a vezérigazgató úr szükségesnek tartotta, hogy néhány dologról személyesen is informáljon bennünket. Kezdeményezésének örültem, hiszen jó dolog, ha nézet és véleménykülönbségeink ellenére beszélgetünk egymással.

A beszélgetés létrejött, EGYMÁS MELLETT beszélgettünk. Ő arról szólt, hogy a bérek és az infláció milyen hatással vannak egymásra, piaccgázdálkodásról, az EU-hoz való csatlakozás postai vonatkozásairól, a postások biztonságát szolgáló intézkedésekről, és többek között arról is, hogy mit tart rossznak a szakszervezet tárgyalási mechanizmusában. Mi szoltunk arról, hogy a postás bérek alacsonyok, munkánkat saját vállalatunk értékeli alul, ezért nem várhatunk mást a társadalomtól sem. Beszélünk arról is, hogy az EU-hoz való csatlakozás miatt a munkavállalók jogainak védelme területén is lenne tennivaló, dolgozóink egy részének kenyérgondjai vannak, túlterheltek, a bértárgyalások menetében úgy éreztük, mindkét fél vétett hibákat.

Vezérigazgató úr értett és megértett minket... Mi értettük és megértettük őt. Remélem lesznek még olyan postásbálok, ahol újra egy dallamot fogunk énekelni.

Lukács Ildikó

a BUVIG TSZB munkatársa

MATUZSÁLEMI KÉRDÉS

Bennsőséges ünnepségen köszöntötték 105. születésnapja alkalmából Kun Zsigmondot, aki hosszú ideig szakszervezetünk tagja volt. Képünkön Mundruczó Kornél gratulál az ünnepeltnek. Elnökünk „csak” 48 évvel fiatalabb Kun bácsinál. Érthető, ha az öreg azt kérdezte tőle: „Gyerelem, hány éves vagy?”

ERŐNKET A SZERVEZETT TAGOK JELENTIK...

A 120 ország szakszervezetét tömörítő IPTT főtitkára és kelet-európai referense látogatta meg minap a magyar Postás Szakszervezet választmányi ülését. Philip Bowyer az angol érdekképviselőnél, Patric Massart pedig kézbesítőként kezdte a szakszervezeti életet.

– *Mini postás dolgozó, mit kapott az ottani szakszervezettől?* – kérdezem **Philip Bowyer** főtitkárt.

– Még sosem gondoltam arra, hogy mit kaptam tőlük. Részt vehettem az érdekképviselők munkájában, és szerintem ez a legtöbb, amit kaphat valaki. A szakszervezet nem hasonlítható egy biztosítótársasághoz, akiktől, ha befizetek egy bizonyos összeget, szolgáltatásokat igényelhetek. Számomra a szakszervezeti munka életfilozófia, hiszen mi mások sorsának jobbításán dolgozunk.

– *Nagyon örülök a válasznak, hiszen a mostani lapszámunk fő kérdése az, hogy mit adhat a tagság a szakszervezetnek. Mi volt a legérdekesebb az önök akkori életében?*

– 1971-ben az angol postásokat olyan bértáblába sorolták, amely életkor szerint

szabta meg munkabérüket. A szakszervezet ekkor hirdette meg első országos sztrájkját, amely hét hétig tartott, 200.000 ember egyidejű részvételével.

– *Milyen eredményeket sikerült elérni?*

– A posta meghátrált, de mi is megfogadtuk, hogy soha többé nem ugrunk olyan sztrájkba, amelynek sikerességéről nem vagyunk meggyőződve.

– *Hogyan látják a világ érdekképviselőit? Erősödik, vagy gyengül a szakszervezeti mozgalom?*

– Mindenhol vannak aktív és passzív tagok. Az adott szakszervezet szervező-készségén múlik, hogy mennyire lehet őket aktivizálni. – mondja **Patric Massart** az IPTT kelet-európai referense. – Magyarországnak nincs oka panaszra, hiszen a szervezetségi szint a nagy átalakulások ellenére jó.

– *Hogyan lehet a részmunkaidősöket és az állásukat elvesztett dolgozókat bevonni a szakszervezeti munkába?*

– Egy időben elvetettük a részmunkaidős foglalkoztatást, de be kellett látnunk, hogy ez nagyon sok ember számára megoldást jelent – mondja az elnök. – Az ilyen munkavállalóknak is kell a képviselő, hogy ugyanolyan juttatásokat kapjanak, mint akik teljes munkaidőben dolgoznak, akár a bére, a szabadságra, vagy a nyugdíjra gondolunk. Sok országban tapasztaltam, hogy alacsonyabb bérért, nyugdíjbiztosítás és egyéb juttatások nélkül foglalkoztatják ezeket az embereket. Ezt csak sok taggal, és jó elképzelésekkel tudjuk megakadályozni. Erőnkét a szervezett tagok jelentik...

Rácz András, Udvarhelyi András

A POSTÁS SZAKSZERVEZET ELNÖKSÉGI ÉS VÁLASZTMÁNYI ÜLÉSEIRŐL

Döntés született az Önkéntes Nyugdíjpénztár alapszabályának módosításáról, hiszen a korkedvezményes nyugdíjba vonulók közül két férfi és négy női korosztály kiesik a Hűség Alapítvánnyal kapcsolatos adományozási körből. Ahhoz, hogy ők a Magyar Posta adományából részesülhessenek, szükséges a Nyugdíjpénztár alapszabályának módosítása.

A szakszervezet elutasította az 1997.évi normakarbantartás javaslatát, és a teljes norma felülvizsgálatát támogatja.

A választmány egyhangúlag fogadta el azt a háromnapos oktatási programot, amely a tisztségviselők részére készül Kommunikáció, konfliktuskezelés, és tárgyalási technikák címmel.

Rendeződött lapunk helyzete is. Elhatározták, hogy 15 000-re növelik a példányszámot, hogy a Postás Dolgozó eddigi színvonalát megőrizze, és előállítási költségeit csökkentsék. Célként tűzték ki azt is, hogy a lapot minden hónapban a szakszervezeti tagok lakáscímére juttassák.

A választmány ülésén Philip Bowyer, Patric Massart, és Christina Auberson a 120 ország érdekképviselői szerveit tömörítő IPTT nevében köszöntötték szakszervezetünket.

R. A.

MAGYAR POSTÁSOK BRÜSSZELBEN

A Hírközlési világszervezet kezdeményezésére a Közös Piac országainak szakmai képviselői, valamint az érdekvédelmi szervezetek képviselői egynapos tanácskozáson vitatták meg 1998. március 27-én az IPTT irányelveiben foglaltak végrehajthatóságát, a liberalizáció kérdéseit, és a minőségi munka mérésének módszereit.

A tanácskozáson szakszervezetünket Mundruczó Kornél elnök képviselte, A Magyar Posta Részvénytársaságot pedig Szívi László szervezési igazgató.

Az előadásokat az Európa Parlament postai képviselője, az Európa Bizottság négy szakértője tartotta. Hangsúlyt kapott a szociális dialógus fontossága, ezen belül is a partnerség keresése, a fiatalok szakképzése, át- és továbbképzése, a nők egyenjogúsága bérézésben és beosztásban. Szó esett az információ szabad áramlásának fontosságáról, a munkaidőről, a munkabajjárás gondjairól, a részmunkaidős területek terjedéséről. Hangsúlyozottan szerepelt a napirendben a kollektív szerződések megkötésének fontossága, és annak szakszervezeti elfogadása. A tanácskozásra első ízben hívták meg azon országok képviselőit, akik hamarosan az Európai Közösség tagjai lesznek.

U – R

Kárpáti Sándor

A SÖRÖS- VIRSLIS DEMAGÓGIA

Horn Gábor vállalkozó szellemű politikus. Szeret kioktatni másokat, imádja a nyilvános szereplést. Május elsejéhez közeledve jól jött neki az alkalom, hogy ismét felmutassa ebbéli tulajdonságait. Cikkét írt a Magyar Hírlap előkelő publicisztikai oldalán „A Sör-Virslí Szakszervezet” címmel. (március 5.) Hangzatos a cím, csak az a baj vele, hogy elbasznált, demagóg ízű, érdektelen. A rendszerváltó politikai elit annyiszor elsütötte már május elsejének e cinikus, leki-csinyló minősítését, hogy ez lepereg az emberekről. Vissza is üt Horn Gáborra és május elseje többi gúnyolóra, mert minél jobban szapulják, és próbálják ejelentéketlenülíteni a munka, a nemzetközi munkásmozgalom e szép, családias tavaszünnepeét, az annál népszerűbb, tömegesebb és hangulatosabb.

De nézzük csak az SZDSZ prominens képviselőjének helyzetképét. A cikkíró bevezetőjében mindjárt hazavágja a pártállami politikának asszisztáló SZOT-os szakszervezeteket, amelyek 90 százalékos szervezetségükkel csak „alibit szolgáltattak arra, hogy a haverok a taggyűlésen, majálison legurítsanak néhány üveg Kőbányai Világost a föt virslit után. A sör mellett csak *suttogva* esett szó bérügyekről, a munkakörülmények javításáról, vagy a nagypolitikáról.”

Ezután azon kesereg az önkéntes látleletkészítő, hogy jöllehet megcsillan a reménye az igazi érdekvédelemnek 1988 után, ám mégsem vált valóra a lehetőség, mert „a szereplek rossz irányba indultak el.” Vagyis – egyebek mellett – a rendszerváltó elit nem tartotta fontosnak az új, független szakszervezeteket, amelyek szegényebbek voltak a vagyonnal rendelkező régi szakszervezeteknél. Ez utóbbiak így menthették át magukat. Hibát követett el az MSZOSZ azzal is, hogy a rendszerváltás után „az MSZP karjaiba futott”, 1994-ben pedig együttműködési megállapodást kötött a Szocialista Pártal, cserébe Nagy Sándorék parlamenti képviselőségéért. A hűsös-

fazék közelsége azonban – folytatódik a liberális diagnózis –, elvette a szakszervezeti vezetők kedvét attól, hogy az érdekvédelemmel foglalkozzanak, és erős helyi szervezeteket hozzanak létre.

Mindeközben a munkavállalók egyre kiszolgáltatottabbak lettek, s „a vadmunkálistizmus kis kft-iben” egyre durvább dolgok történtek. Olyan esetek fordultak elő, hogy hónapokig nem kaptak fizetést az emberek, a tulajdonos elvette a dolgozók ebédidejét, vagy megverte alkalmazóját. Ezek után érthető – vonja le a következtetéseket a nagy igazságosító –, hogy a munkavállalók kiábrándultak a szakszervezetekből. „Pedig tíz év elegendő lett volna arra, hogy erős munkavállalói-érdekvédelmi mozgalom jöjjön létre Magyarországon, de mint említettem, minden szereplő rossz irányban indult el.”

Miként Horn Gábor is ezzel az eszmefuttatással. Mielőtt megesne szívünk a vadkapitalizmus kis kft-ben sínylődő munkavállalóikért aggódó Horn Gáboron, társain és elvbarátain, emlékeztessük őket néhány tényre, s kérdezzünk rá: kik akarták és követelték a leghangosabban a szabad, szociális piacgazdaságnak nevezett vadkapitalizmus megteremtését? Kik menedzseltek azoknak a viszonyoknak a kialakítását, amelyben meg lehet tagadni a dolgozók bérének kifizetését, el lehet venni az ebédidőt, és meg lehet verni az alkalmazottat, a szakszervezeti aktivistát? Talán nem az SZDSZ kezdeményezte 1991-ben a szakszervezet-ellenes törvényeket? Nem a szabaddemokraták voltak azok, akik a 90-es évek első felében egyik élharcosai voltak annak a próbálkozásnak, hogy az MSZOSZ-t szétverjék? Kik asszisztáltak ahhoz, hogy megosszák és szembeállítsák egymással a szakszervezeteket, szétforgácsolják a szervezett dolgozók mozgalmát, megtörik erejét?

Még hogy szegény új, független szakszervezetek! Miért nem beszélnek arról, hogy mennyi pénzt kaptak Amerikától és Nyugat-Európától ahhoz, hogy lekörozzék az MSZOSZ-t, és a Liga, meg a Munkástanácsok legyenek az ország legnagyobb, meghatározó szakszervezeti szövetségei? Ha Horn Gábor annyira kifogásolja az MSZOSZ és tagszervezetei vezetőinek parlamenti képviselőségét, az MSZOSZ és az MSZP együttműködését, akkor Palkovics Imre miért ült az MDF-kurzus idején a Tisztelt Házban, a Liga és a Munkástanácsok miért kötődtek az MDF-hez illetve az SZDSZ-hez? Ha Horn Gábor személt annyira csípi az, hogy Nagy Sándor az MSZP-ben folytatja politikai pályafutását, akkor „A Sör-Virslí Szakszervezet” cikk írója miért igazolt át a Liga Szakszervezetből az SZDSZ-be?

Ami pedig azt a kérdést illeti, hogy tíz év elegendő lett volna egy erős szakszervezeti mozgalom felépítésére, ebben egyetértünk. Valóban elegendő lett volna. De visszakerdezek: mit tett Ön Horn úr a Liga vezetőjeként, és mit tett, mit tesz az ön pártja azért, hogy az egységes, erős szakszervezeti mozgalom létrejöjjön Magyarországon? Ha ezekre a kérdésekre őszinte választ ad, akkor erre egy pár virsli mellett megihatunk egy korsó csapolt sört a Városligetben. Arra, hogy immár kilencvennyolcadszor újra, ismét „itt van május elseje...”

JOGSEGÉLYSZOLGÁLAT

Szegedi olvasónk a lapunkban korábban megjelent cikkekre hivatkozva fordult hozzánk nyugdíjazásának lehetőségeit kutatva. Az általa közölt adatok ismeretében tájékoztatjuk lehetőségeiről:

Nő olvasónk 1944. 08. 13-án született, munkaviszonya 31 év és 6 hónap. Két gyermeke van.

Az 1944-ben született nők nyugdíjkorhatára 59 év. „Előrehozott öregségi nyugdíjra” jogosult 5 évvel korábbi időpontban, de legkorábban 55 éves korban, amennyiben rendelkezik 36 év szolgálati idővel. A szolgálati időt csökkenteni lehet két gyermek után maximum 2 évvel, vagyis esetében 34 év szolgálati idő szükséges. Olvasónk 1999-ben lesz 55 éves amikor még egy év szolgálati időt szerezhet, vagyis 35 év lesz. Azonban még így is egy évet hiányzik ahhoz, hogy teljes összegű nyugdíjat kaphasson, ami az esetében, 33 évi szolgálati időt figyelembe véve az (számitott) átlagkereset 71.0%-a.

Tehát olvasónk választhat, hogy dolgozik 56 éves koráig, és akkor a teljes nyugdíjára lesz jogosult, vagy pedig 55 éves korában mégis kéri a nyugdíjazását. Ez esetben is lehetséges, hogy csökkenett mértékű öregségi nyugdíjra. A hiányzó egy év 1%-al csökkenti a nyugdíjkorösszeget, vagyis kb. 69,0%-os mértékű csökkentett nyugdíjra számíthat.

Számos szakszervezeti tagunkat érinti az övezgi nyugdíjak újraszabályozása, folyósítása. Vannak akiket kedvezően érintett, vannak azonban akik méltánytalanul hátrányos helyzetbe kerültek az új szabályozással. Különösen azok, akiknél valamelyik házastárs nem szerzett jogosultságot nyugdíjra. Így ezen esetekben az ellátás mintegy 40%-ra csökkent.

Az Alkotmánybíróság vizsgálta az új szabályozást és az özevgyi nyugdíjra vonatkozó Tny. 51. (1) bek.-ét alkotmányosértőnek találta és megsemmisítette (AB 5/1998 /III./1.) Az új szabályozási azonban fenntartotta a rendelkezési hatályát. Azonban az új szabályozás megjelenésével 1998. január hó 1. hatállyal visszamenőleg rendezni, illetőleg ki kell fizetni az elmaradt özevgyi nyugdíjakat.

Dr. Lipcsik Veronika

DERRIDA FIGYELMEZTETÉSE

Nem véletlen, hogy az MSZOSZ vendégeként hazánkba érkezett CGT küldöttségének sajtótájékoztatóján a *munkaelvállalás* szerepét fő témaként. *Franciorszámban* az év elején olyan méretű és hatású megmozdulásokra került sor, amelyre eddig nem akadt példa. A tömeges tüntetések sajátossága az volt, hogy a munkanelvűk *megszervezték magukat*, és önállóan léptek fel érdekeik érvényesítéséért.

Látványos akcióik során elfoglalták a munkaügyi hivatalok helyiségeit, megszállták a párizsi kutatási minisztérium egyik épületének tetőterét, ahonnan a segélyek emelését követelő röplapokat szórtak szét. Az állalstan fiatalok több francia városban törtek, zúztak. Csupán Strasbourgban több mint hatvan autót gyújtottak fel, harmincnál több autóbuszvártort verek szét, és számos üzletet raboltak ki. Ehhez azonban tudnunk kell, hogy jelenleg Franciaországban a munkanélküliek aránya meghaladja a 12 százalékot, az állalstanok egyharmada több mint egy éve nem talál munkát. Több városban, lakótelepen a fiatalok munkanélkülsége eléri a 60–70 százalékot, s ezek egyre nagyobb része válik kábítószert-fogyasztóvá.

Nincs ez más, mint *Németországban* sem, ahol újabb negatív rekordot döntött a munkanélküliség. Európa vezető gazdasági hatalmában januárban *4,8 millió*n maradt állás nélkül. A munkanélküliségi mutató elérte a 12,6 százalékot. Elképesztő, hogy ez az arány 21 százaléka emelkedett a *belelt* tartományokban, ahol immár minden ötödik munkaképes korú állampolgár állástalan. E sötét számok elevenedtek meg azokban a heves tiltakozó demonstrációkban, amelyeken az elkeseredett munkanélküliek – kétszáz városban – Helmut Kohl lemondását követelték.

Émlékeztetés, hogy sokan és sokszor jósolták meg Nyugat-Európában a munkanélküliség növekedésének csökkenését, mondván, ez csupán átmeneti jelenség, nem okoz különösebb zavart a társadalom életében. E derűlátó prognózisok helyett az az igazság, hogy a hetvenes évek közepétől napjainkig *folymatos* a munkanélküliség emelkedése. Ez ma az Európai Unió országaiiban hosszabb ideje 10 százalék fölött mozog. Ám nem csak a mennyiségről van szó. A társadalmi következmények is súlyosabbak, mint ahogy azt korábban gondolták. Határozottan körvonalazódik egy olyan növekvő számú munkanélküli réteg, amelynek újra-foglalkoztatása szinte teljesen reménytelen.

Az *okok* sokfélek. A számos tényező között egyaránt szerepelnek a munkabéreket terhelő, egyre nagyobb arányú társadalombiztosítási terhek, a munkaügyi törvénykezés merevségei, az oktatási rendszer hiányosságai, a termelés nagymértékű kitelepítése Nyugat-Európából az ázsiai, latin-amerikai és kelet-európai országokba. Miközben folynak a viták és a kísérletek a munkanélküliség visszafogására, aközben ez a súlyos problémakör egyre nehezebben kezelhető *társadalmi-gazdasági* csapással válik. Eredménytelennek látszanak az összehangolt erőfeszítések is. A munkanélküliségről rendezett legutóbbi luxemburgi EU-csúcson is sok szép elgondolás hangzott el, ám ezeken kívül kevés konkrét, hatékonyan tejszó döntés született.

Mindezek figyelembevetők számunkra is. A kormány 2002-ig szóló programjában (amelyet az ellenzék sem cáfol) nem emléklődik a munkanélküliségre: marad a 8-10 százalékos körüli. Más szóval: a magyar lakosság tízede újra és újra kényszerben állás nélkül marad. Úgy látszik, elatlat bennünket a csillapítandó szánt közhely: együtt kell vele élni. Úgy tűnik, mintha megnyugtatón lelkiismeretünket az a tudat, hogy kedvezőbbek a statisztikai adatok, a munkanélküliek kapnak segínyt, és még ott van számunkra a feketemunka lehetősége is. Történik mindez akkor, amikor a televízió egyik műsorából értesülünk, hogy a munkaharcukat a vízó szakszázdi húsoos gyermekeiből *húszan* öngyilkosságot követtek el, s közülük *ketten* meghaltak.

A munkanélküliség ugyanis nem pusztán állatlanságot jelent. Az a tény, hogy a társadalom nem tart igényt a munkaképes ember tehetségére, szakképzettségére, szorgalmára, a fölöslegesség érzése olyan súlyos pszichés károsodással járhat, amely tökéretheti a családok életét, szétrombolhatja a személyiséget. Jó lenne ezért komolyan venni az egyik legnagyobb élő filozófus, *Jacques Derrida* figyelmeztetését, aki a világ legfőbb tíz gondja, baja között a munkanélküliséget sorolta az első helyre.

– kárpáti –

Jó ha tudja...

••• hogy rendkívül szép kivitelű és érdekes kiállítással adózik a Bélyegmúzeum (1077 Budapest, Dob utca 75/81. Telefon: 322-4014) az 1848/49-es szabadságharc emlékének. Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc filatéliai emlékei" című időszakos: 1998. március 13-tól szeptember 15-ig látogatható kiállítás levél, okirat és bélyeg anyaga hiven tükrözi azokat a változtatásokat, melyek ennek a történelmi kornak postatörténeti érdekességei. Korabeli borítékokon láthatja az érdeklődő a magyar posta különváltását. A bemutatott levelek szövegei az akkori élet sokszínűségét bizonyítják. Mivel e kor kiemelkedő személyiségei bélyegképek is megjelentek, a kiállítás az ő portréit is láthatóak. Külön érdekesség az a bélyegterv, melyet Than Mór festőművész, a szabadságharc festője készített. Ha elkészült volna, Magyarország előkelő helyet foglalna el az európai bélyegkiadás országok sorában.

••• hogy, a Magyar Postaán többféle - volt postai dolgozók által létesített - alapítvány létezik. Ezek közé tartozik a néhai Farkas Irén, volt mátrabellai postamesternő 1969-es végrendelete, mellyel vagyonának - ez akkor 68 ezer Forint volt - kamataiból minden évben 2 postás árva, vagy félárva továbbtanuló diák részéről segélyben. Az alapítókét a Magyar Posta Rt. Vezérigazgatósága 1995-ben 100.000 Ft-tal megemelte. Ebben az évben 1848 szellemének és adományozói végakarataának megfelelően a segély kiosztása a Gervay Mihály Posta és Bankfogalmi szakközépiskolában 1998. március 13-án a szabadságharc 150 évfordulójára rendezett iskolai ünnepségen került sor, ahol egy első osztályos diák részvétel a segélyben. Rajta kívül a debreceni Bethlen Gábor és a kisteleki Árpád Fejedelem Szakközépiskola 1-1 diákja lett díjazott.

••• hogy, az idén április közepére esik húsvét, az egyház mozgóünnep. A húsvét az egyiptomi kivonulás csodálatos eseménytörténetre emlékeztető zsidó ünnep, a peszah. Az ókori Izraelben a Szentély fennállásáig zarándokünnep volt. Az ország lakói Jeruzsálembe vonultak, s ott tartották meg az ünnepet. Az ókori Izraelben a húsvét második napján kezdődött az aratás, és pünkösdiig tartott. Jézus is megünnepelte a húsvétot, tanítványaival együtt költötte el halála előtt a húsvéti bárányvacsorát, a pászkát, amelyet a keresztények azóta úrvacsorának neveznek. A zsidó pászkaünnep helyébe a kereszténységben Krisztus halálának és feltámaszásának emlékünnepe, a húsvét lépett.

••• hogy, a piros tojást tojó nyúl egy egyszerű nyelvi botlásból született meg. Solyomossy Sándor etnológus mutatta ki, hogy a botlást a németek követték el, akkor amikor a fiatal, övér madárnak, a „Haselkühn“-nak a nevét értették félre, „Haserl“-nek, azaz nyulacskának. Azóta szerte a világon a nyúlalt tojatiát a piros tojást.

••• hogy, április: Szent György hava. A népi gyógyászat szerint áprilisban ne együnk semmiféle gyökeret és tehénhúst. Helyette bárányhúst, kecskegöblyét, tyúkhúst és halat javasolnak.

Rákóczi Margit

TOURS
HUNGARY

3530 MISKOLC,
Arany János u. 19.
Levélcím: 3501
Miskolc, Pf. 381
Tel./fax: 46/34-44-54
GSM: 20/45-92-92

SPANYOLORSZÁG / COSTA BRAVA / LLORET DE MAR
7 ÉJSZAKA, SZEMÉLYENKÉNT FORINTBAN

HOTELEK *	ANGELBEL *	MARICEL *	GARBI *	AURÓRA-HELGA
ELLÁTÁS:	FÉLPANZIÓ	TELJES ELLÁTÁS	TELJES ELLÁTÁS	FÉLPANZIÓ
IDŐPONTOK				
06. 06.	15 900	18 900	19 600	18 900
13.	16 900	19 900	23 300	20 700
20.	25 900	25 900	25 900	24 900
27.	26 900	28 900	28 900	27 600
07. 04.	27 900	28 900	35 900	27 600
11.	30 900	33 900	35 900	39 900
18.	34 900	33 900	49 000	39 900
25.	34 900	33 900	49 000	39 900
08. 01.	34 900	34 900	49 000	39 900
08.	34 900	34 900	49 000	39 900
15.	34 900	33 900	49 000	39 900
22.	26 900	27 900	39 900	27 900
29.	24 900	25 900	28 900	25 900
09. 05.	22 900	22 900	28 900	18 900
12.	21 900	21 900	22 900	18 900
19.	17 900	18 900	22 900	18 900
26.	16 900	-	22 900	18 900

GYERMEKKEDVEZMÉNYEK 2-10 ÉVIG

1. GYEREK	100%	100%	100%	30%
2. GYEREK	50%	50%	50%	30%
3. GYEREK	10%	10%	10%	10%

* A gyermekkedvezmények csak 2 felnőttel egy szobában történő elhelyezéssel érvényesek

* AUTÓBUSZKÖLTSÉG 16 900 Ft/fő oda-vissza

Felszállási lehetőségek:

1. MISKOLC-EGER-GYÖNGYÖS-BUDAPEST-TATABÁNYA-GYŐR

2. SZEGED-BAJA-SZÉKESFEHÉRVÁR-SÍÓFOK-ZALAEGRSZEG

* FIGYELEM: KERESÜNK SZERVEZŐKET JUTALÉKOS RENSZERBEN

BICSKEI BIZONYTALANOK

Bicske postahivatalát bármelyik nagyváros megirigyelhetné. A 12 ezer lelket számláló kisvárosban nemrég adták át az új postát, ahol az ügyfelek tűz ablaknál intézhetik dolgaikat, az emelten pedig világszínvonalú nyelvi- és informatikai labor sok-sok számítógépen szolgálja a Postaforgalmi Szakközépiskolások képzését. Kaszás Józsefné, a hivatalvezető helyettes büszke munkahelyére, tisztában van a fenntartás költségeivel, talán ezért int óvatosságra a bérköveteléseket illetően.

– Az elégedettség nézőpont kérdése – mondta Kaszásné. – Ha nincs pénz, nincs miből adni. Én személy szerint megértem a dolgozókat, valóban jó lenne, ha több fizetést kaphatnának, de itt ez a szép épület, fenn kell tartani, a forgalom pedig csökken. Úgy gondolom, örülünk, hogy munkahelyünk van!

– De hát az ország 3200 hivatalában ugyanazt a munkát végzik, az épület rezsije helyi probléma, ráadásul nagy része a képzésre fordítódik! Az itteni postás is ér annyit, mint az alföldi, vagy a mecseki...

– Az igazgatóságok szerint nem jelentéktelen a Posta nyeresége.

– Az igazgatóság évváró ülésén mást mondtak. Hallottam a televízióban Doros úr nyilatkozatát. Azt mondta, a postai szolgáltatást más ne tanulja meg. Attól félek, ha sztrájkolunk, piacot veszítünk. Az ügyfél nem vár egy-két hetet, hogy feladhasson valamit. Harminchat éve vagyok postás, nem szeretném, ha a vállalkozók ráállnának a postai szolgáltatásokra.

– Tehát be kellene érni a jelenlegi fizetéssel?

– Tény, hogy a bérek nincsenek arányban a felelősséggel és a veszélyekkel. Én akkor vagyok nyugodt, ha már minden kézbesítőm visszajött. Egy nagyobb városban biztos más a hangulat, mások a lehetőségek, nekem fenntartásaim vannak.

– Mit lehet kezdeni a veszélyhelyzettel?

– A kézbesítők is, a hivatali dolgozók is éberebbek. Ha valaki túl sokáig üldögél a váróban, megkérdezzük, mi-ben segíthetünk. Persze elküldenünk nem szabad. A posta a polgárőrökkel próbál együttműködni, ez kisebb helyeken már működik, Bicskén még nem. A polgárőrök figyelik a posták környékét, van ahol a kézbesítőt is elkísérik.

Vargáné Bolla Andrea szakszervezeti titkár, helyi ellenőr:

– Saját véleményem szerint meg kell értenünk, hogy egy Rt. csak akkor tud bért fizetni, ha nyeresége van. Nyilván van egy szint, ameddig el lehet menni! Dolgozóink azt mondják, a szakszervezetnek az a dolga, hogy minél többet kihajtsa, hiszen nagyon sokat és most már veszélyes körülmények között is dolgoznak. Viszont azt sem szeretném, ha a posta túllépné a lehetőségeket, és munkahelyek szűnnének meg emiatt.

– Tehát nem akarnak sztrájkolni?

– Ebben a dolgozók döntenek, s a jelek szerint a nagyobb része sztrájkol, ha így alakulnak a körülmények. A dolog hátulütője az, hogy a sztrájk alatt felgyülemlett kézbesítendő levelektől megszakad a postás.

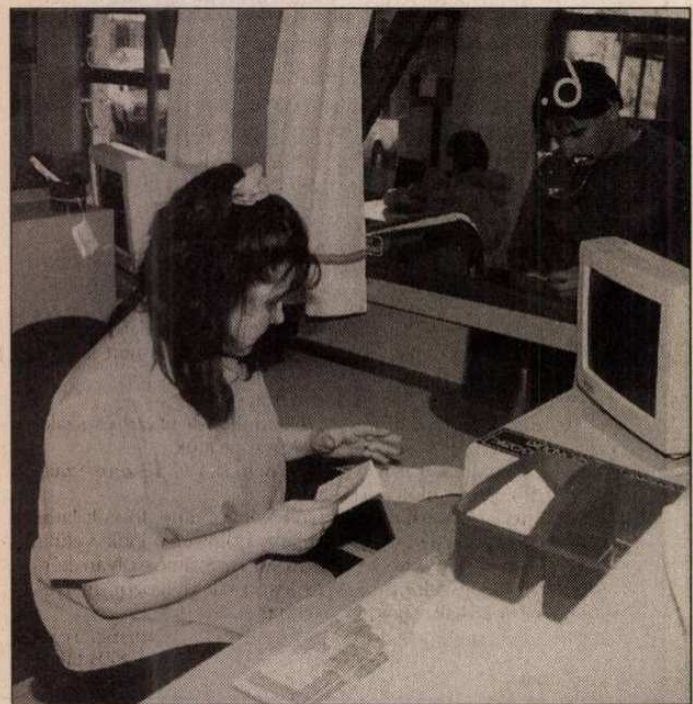
– Indokoltnak tartja a bérkövetelés mértékét?

– Igen, mert a veszélyeztetettség és a felelősség nincs arányban a jelenlegi jövedelmekkel.

– Választott tisztségviselőként, vagy meggyőződésből támogatja a dolgozókat?

– Meggyőződésből is, mert én is pénzből élek, az infláció mindannyiunk életszínvonalára rossz hatással van.

Filipsz-Fodor

Kerületünk nagy postaépülete környékén mindig hangos az utca, nagy a jövő-s menés. Kettesével hármásával indulnak dolgukra a kézbesítők, folyamatosan érkeznek a munkanélküli segélyért, ajánlott levélért a környékebeliek. A postásokkal a legtöbb ember jó viszonyban van, ami azt csak kevesen tudják, hogyan élnek, miféle körülmények közt végzik napi munkájukat.

Sanyival, a fiatal, sportos külsejű sráccal évek óta tegezzük egymást, ő a mi postásunk. Sanyi mindig vidám és barátságos, pedig erre, mint kiderült alig van oka.

– Tíz éve vagyok a szakmában és ez már így is marad, bár nem tudom megéri-e, mondja. Talán jobban járnék ha ki-lépnék a cégtől és valami vállalkozásba kezdenék, folytatja, magam sem tudom mi tart itt. Mert a fizetés biztosan nem. Régebben diák koromban sokat sportoltam, kosaraztam, úsztam. A mai fizetésemből már nem telik rá, hogy eljárjak a sportuszodába, inkább otthon gyúrok egy keveset, fekvőtámaszból akár százat is bírok. Ez a szegény emberek sportja. Mert hogy kifejezetten szegénynek tartom magamat. Pár éve szüleim adtak pénzt egy használt zsigára, de el kellett adnom, képtelen voltam a benzint, a karbantartást fizetni. Édesapám három éve halt meg, ő szintén postás volt, azóta ketten élünk az édesanyámmal a nyolcadik kerületben, egy lerobbant panellakásban. A saját otthon csak álom, kilátásom sincs rá. Így aztán húzódik a nősülés, a család-alapítás. Éppen ezért hagyott el a barátom is, rájött, hogy velem nem élhet megfelelő színvonalon. Azt mondta, ilyen csóró alaknak még gyereket sem érdemes szülni, csak éhen halnánk. Nem vitatom, igaza van, aki ma kézbesítőként

MEGÉRI-E?

dolgozik, nem tervezhet fényes jövőt magának.

Egyetlen szórakozásom a mozi, két hetente eljutok egy-egy filmre, könyvet már nagyon régen nem vásárolhattam, ami otthon van azt olvasom. Ja, és a kirándulás. Az is ingyen van nem úgy mint a diszko ahol egy pohár ital háromszáz forintba kerül.

Gyakran érzem úgy, hogy kimaradok a fiatalság legnagyobb örömeiből, mert a munkám anyagilag nem becsüli meg a cég. Csak a remény marad, hogy egyszer jönnek még szebb napok.

Ibolya napokban töltötte be a harmincegyedik évét, két kiskorú lányát egyedül neveli. Irigylti hűgát, mert szerencsésen ment férjhez, egy mozdonyvezetőhöz. Ők igazán jól élnek, mondja Ibolya mindenük megvan, nem nélkülöznek, mint én. Sokszor csak ülök a hivatalban ha nincs ügyfél, és fejben számolgotok. A rezszi, a gyerekek kosztpénze, a ruházatásuk nem beszélve az ingyenes oktatásról... Fogalmam sincs, hogy tudom nap nap után beosztani a fizetésem. Tiszta szerencse, hogy ilyen laza volt a tél, így jóval kevesebb gázt fűtöttem el. Sajnos a legnagyobb lányom két hétig betegeskedett, influenzát kapott az iskolában. Azt hittem bele örülök, hogy minden gyógyszerrel nem vehettem meg, csak kalmopirint és a vitaminokat.

Nagyon szomorú ez az élet egy elvált nőnek, szomorú ez a nyomorgás. A kolléganőm a hivatalban, hát ők sem élnek sokkal jobban. Akinek a férje vállalkozó, az persze nem panaszkodik. Van egy kis kertem a házunk mögött itt próbálok ügyeskedni, krumplit, hagymát, zöldséget ültetek, hogy megéljünk valahogy. És hát mindig a munka, a munka. Valahogy viselem ezt a keserves életet, csak a gye-

rekeimnek tudok örülni. Magam sem értem, ezeket a gondokat, hogy bírom elviselni. Annyi biztos, hogy a posta nem egy jóságos nagybácsi...

Engem és a feleségemet is vallásosan neveltek gyerekkorunkban, árulja el István, aki harminc éve dolgozik a Postán. Így aztán megtanultunk tűrni, elfogadni a dolgokat olyannak amilyenek. A postásokra sosem járt jó világ és most különösen nem. Így, három évvel nyugdíj előtt ha végig nézem mit értem el egész életem munkájával, szükségem is van erre a türelemre. Mert hogy nem sokat. Tizenöt éve vettem egy kis vízparti telket, ekkora kárásokat meg pontyokat fogtam – mutatja alkarját István, aztán csak legyint. Ez már a múlté. Pár éve muszáj volt eladnom, hogy a lakást beázás után felújítsuk. Mi csak keveset eszünk, nincs szükségünk tévére, könyvekre, elég a Biblia.

Csak a gyerekeimet sajnálom, nem tudtam lakáshoz segíteni őket mint más rendes szülő. Mégsem hiszem, hogy szégyellnem kell magam, becsülettel végigdolgoztam az életemet, a feleségem szintén.

Így a vége felé arra gondolok, szégyellnie valaki másnak kéne magát, azok közül akik éhbéért dolgoztatják a postásokat. Ahogy mi élünk az nem túl fényes, spórolunk a villannyal, a vízzel és a gázzal. Téliszalámit, húst csak ünnepnapokon látunk. Szerény a karácsony és a születésnap is. Jobb lenne elfelejteni az egészet. Én csak a fiatalokat sajnálom, akikből most lesz postás. Dehát valakinek ezt a munkát is csinálnia kell, mert enélkül megáll az élet. Hogy aztán lassan éhenhalunk az már egészen más kérdés...

(Ménés Attila)

HOTEL AQUA 5700 GYULA, PART U.7/C TEL./FAX: 66/463-146 TEL.: 66/463-231, 448-138

ÜDÜLJÖN GYULÁN AZ AQUA SZÁLLÓBAN

A Várfürdő közvetlen szomszédságában fekszik szállodánk. Családi hangulat, saját zárt parkoló, étterem, társalgó, büfé, lift várja kedves vendégeinket. Zuhanyzók és WC-k emeletenként. Férőhelyek száma: 11/1 ágyas 46/2 ágyas szoba és 12 pótágy. Elhelyezés: Gardróbbal és hideg-meleg vizes mosdóval 1-2 ágyas szobákban.

MEGKÖZELÍTHETŐEK VAGYUNK:

Vonattal (Budapest.Keleti pályaudvarról közvetlenül), közúton az 5-ös és 44-es főközlekedési úton. A vasútállomástól 2 km., a távolsági autóbusz-megállótól 150 méter távolságban vagyunk.

1998.ÉVI ÁRAINK

Szállás	előszézon 01.06.-05.31	főszézon 06.01.-08.31 12.21.-01.05.	utószézon 09.01.-12.20
reggelivel fő/éj	1 250,- Ft	1 500,- Ft	1 300,- Ft
félpanzióval fő/éj	1 770,- Ft	2 020,- Ft	1 820,- Ft
teljespanzióval fő/éj	2 250,- Ft	2 500,- Ft	2 300,- Ft
KEDVEZMÉNYEINK			
félpanziós 3 éjsz. turnusban	5 100,- Ft	5 850,- Ft	5 250,- Ft
teljespanziós 3 éjsz. turnusban	6 450,- Ft	7 200,- Ft	6 600,- Ft
félpanziós 6 éjsz. turnusban	10 020,- Ft	11 520,- Ft	10 320,- Ft
teljespanziós 6 éjsz. turnusban	12 600,- Ft	14 100,- Ft	12 900,- Ft
gyermeknek 3 éves korig, ha pótágyat nem kér, ingyenes szállás, étkezés			
3-12 éves korig pótágy 500-Ft, étkezés 40%-os kedvezmény			

Filipsz – Fodor

Akik már a rendszerváltás előtt is olvas-tak újságot, emlékeznek a hasonló mon-datokra: „Az egyik dunántúli barcko-csizó alakulatnál látogatást tett Szergej Trofimovics Baburin, a Szovjetunió marsallja.” A gyakorlottabbak már gya-nakodtak, hogy ez Tatán történtet. A cikk így szokott folytatódni: „...az ünne-pi állománygyűlésen megjelent Slampos Béla, az MSZMP Tata városi titkára, Tüchtig Veronika, Tata tanácselnöke...” Ez így megfelelt a sajtó számára előírt konspirációs szabályoknak, nehogy azok a fránya imperialisták pont egy napilapból tudják meg, hol járt tegnap Szergej Trofimovics. A felnőtt, ideológia-ilag érett napilapolvasó, pedig a „sorok között” megjegyezte, hogy Tatáról van szó.

Ez jutott eszembe, amikor az egyik du-nántúli postahivatalban próbáltam fag-gatni a felvétel dolgozóit, akik a nyilat-kozat feltételül inkognitójuk megörz-zését kérték. Természetesen ehhez joguk van, mint ahogy ahhoz is, hogy az írás-ból ne derüljön ki melyik hivatalról van szó, sőt azt se lehessen kitalálni, melyik városban vagyunk. Nem tudom eldönte-ni, mi indokolja a dolgozók féltelmét. A szakmai vezetéstől tartanak, vagy a szakszervezettel kapcsolatos tájékozoat-lanságukat szégyellik? Beszélgetésünk tanulságos, érdemes szó szerint idézni.

Interjúalanyom fiatal nő, a hivatal veze-tője.

– Ön szerint mire jó a szakszervezet?

– A dolgozók érdekeit képviseli. Rész-ben... gondolom.

– Miben nem?

– Ugyanonnak kapjuk a fizetésünket, megvan köte a szakszervezeti vezetők keze. Érti mire gondolok!

– Nem pontosan, ugyanis a vártnál valóban szerényebb béremelést sem kap-ták volna meg a postások a szakszer-vezet „erősödése” nélkül.

– Nem vitatom, de elégedett akkor lennék, ha mondjuk három év alatt utol-érnénk a távközlésieket. Én azt látom, hogy a kézbesítő kiviszi a nyugdíját, ami több a fizetésénél, ráadásul a pos-tásnak felelőssége van, s naponta ve-szélyben forog.

– Én nem találom magasnak a nyug-díjakat. Mit várna a szakszervezettől?

– Biztonságot. Időzár van, de golyó-álló üveg nincs. Amíg az ajtót bárki be-nyomhatja, felesleges az időzár.

– Ez a szakszervezet dolga lenne?

– Szerintem igen.

– A szakszervezetnek jogászra, szakér-tőre van szüksége az érdekvédelem ellátására. Miből fedezi mindezt?

– Gondolom a tagdíjból. Biztos nem nagy összeg...

– Több tag, több pénz...

– Én nem vagyok tag. Minek? Nem ka-

POSTÁSOK

pok kevesebbet, mint a szakszervezeti tagok. De ha látnám a változásokat!

– Mire gondol?

– Lakáskassza, biztosítás, dohányárú s ki tudja még mi az amivel foglalkoz-nunk kell a posta munka mellett. Irritá-ló, hogy eközben az egész postán egy szem UV lámpa van. Ha nagyobb össze-get veszek fel, rohanok a másik munka-helyre ellenőrizni.

– Ez is a szakszervezet dolga lenne?

– Ez a szakszervezet dolga lenne?

A hivatal egyetlen szakszervezeti tagja egyesített felvevőként dolgozik.

– Hogy vélekedik a szakszervezetről?

– Fél évvel ezelőtt léptem be. Egyedül nevelem a gyermekemet, segélyt kaptam tőlük. Akkor úgy gondoltam, hogy belé-pek...

– Mit gondol az idei béremelésről?

– Nem tudom, hogy a bér és a sztrájk ügyében mit tett a szakszervezet, én 19 százalékot kaptam. Az viszont bosszant, hogy a város másik hivatalában karácsonykor 5-6-szoros jutalékot kaptak a dolgozók, mint mi.

– Nem kapott tájékoztatást a szakszer-vezeti vezetőtől, hol tart a bértárgyalás?

A Postás Dolgozó? Milyen lap az? Még sosem láttam. A szakszervezeti vezetőket nem ismerem, nem szoktunk találkozni, egyikükkel beszéltem egyszer telefonon.

Rácz András

MINDEN DÖCÖG EGYELŐRE...

A Magyar Posta Rt. 1998. január elsején összevonta a Járműtelepet, és a Postaszállítási Igazgatóságot. Ennek következményeként a Járműtelep közép-fokú területi szakszervezeti bizottsága a Szállítási Üzem alapszervezetévé lépett vissza, mégsem veszítette el teljes önállóságát. Az átszervezésről Benkő Viktorral, a Járműtelep egykori TSZB titkárával, és Götz Mártonné, szakszervezeti bizottsági taggal beszélgettünk.

– Nem csináltunk presztízs kérdést ebből az összevonásból, visszaléptünk alapszervezeté, mert nem akartuk a hetvenes posta példáját követni. A két régi TSZB teljesen más koncepcióban működött, ezért rengeteg kompromisszumot kötöttünk, de ki is kerültük a viták sorát.

– Mik voltak ezek a kompromisszumok?

– Például megtartottuk a saját jogsegélyszolgálatunkat, amit külföldi is fizetünk, mert rendkívül elégedettek vagyunk vele. Teljesen egyértelmű, hogy dolgozóink ide szeretnek jönni jogsegélyszolgálatra, és nem egy másik, ismeretlen helyre. Ezenkívül tovább akartuk folytatni az önálló gazdálkodásunkat is, bár a tagdíjkülönbségek okoztak némi súrlódást. Mi 1%-ot fizetünk, a Postaszállítási Igazgatóságon pedig 1%, maximum 500 Ft tagdíj van. Többet fizetünk, de többet is adunk, ezért maximálisan fenn tudjuk tartani a régi juttatásainkat, a segélyezést, a könyvtárat, stb. Szakszervezeti törzsgárdánk is van, aki elér a 15 éves szakszervezeti tagságot, az 5 évenként törzsgárda ajándékban részesül. Tavaly az új adótörvényi módosítások miatt felfüggesztették a postás szakszervezet alapítványának működését, mi ezt itt helyi szinten továbbra is működtetjük. Tehát saját erőből fizetünk gyermekszületésre, kutyaharapásra, baleseti halálra, 30 napos táppénzre, halálesetre egyszeri támogatást. Sajnos nemrég történt egy baleseti halálozás, egyik kollégánk munkából hazamenet halálos közúti balesetet szenvedett és mi rögtön kifizettünk 100.000 Ft-ot a hozzátartozóknak.

– Sokan veszik igénybe a segélyezést?

– Bevételünk majdnem fele segélyként kerül vissza a dolgozókhoz. A dolgozók közel 1/4-e segélyezésre szorul. A 720-as taglétszámunkból 300 a nyugdíjas, az ő anyagi körülményeik pedig egyszerűen kétségbeesettek. Nekik egy évben két buszkirándulást biztosítunk, minden hónapban van nyugdíjasklubunk, és szeptemberenként egy nagy nyugdíjas-találkozó.

A posta szervezésében működő fogászatunkon két tömeges árúval, 1000 Ft bónusszal támogatjuk aktív tagjainkat. Ezt is önállóan fizetjük. Az összevonás miatt a zamárdi üdülők is bekeült a közös kalapba, ezért csökkentek az üdülési lehetőségek. Új utakat keresünk, hogy az üdülést megfelelő szinten biztosítsuk. Hazai és görögországi üdültetést is meghirdettünk, ami azt jelenti, hogy saját erőből apartmanokat foglaltattunk le külföldön, és a hazai üdülőkben, ahová egy hétre lehet majd menni. Ez közel húsz családot fog érinteni.

– Még így is drága lesz Görögország. Vagy tévedek?

– Van olyan réteg, aki csak a hazait, de van, aki a külföldi utazást is meg tudja fizetni, és mi azt mondjuk, hogy aki kifizeti a tagdíjat, még ha viszonylag jobb keresetű is, joggal várja el, hogy valamit kapjon a szakszervezettől. Nekik is kell tudni adni valamit. A kiskeresetű segélyt kér, de nekünk nemcsak őket, hanem azokat is segítenünk kell, akik a nagyobb jövedelemből fizetik a tagdíjat.

– Mit jelentett szervezetileg az átszervezés?

INKOGNITÓBAN

– Elszigetelve érzik magukat a szakszervezettől vagy az igazgatóságtól?

– Ez a hivatal a város külső kerületében, zömmel cigányok lakta helyen van. Szinte lenéz a város másik hitvallában a dolgozó postás, ha megtudja, hol vagyok. Dolgoztam benn a városban, de itt jobban szeretek! Talán ez a lenézés az oka, hogy ide csak az utasítások jönnek ki, az információk, az emberi hang és persze a pénz nem nagyon.

– Mit várna el a szakszervezettől?

– A biztonság érdekében érdekelne valamit. Túl gyakran gyászolunk postásokat.

– Miből tartja fenn magát a szakszervezet?

– Biztosan a tagdíjból. Csak az a probléma, hogy a tag fizet, de a nem tag is megkapja, amiért én fizetem. Bár nem tudom hol tartanánk, ha nem volna a szakszervezet...

– 12 százaléknál.

– Akkor biztos van értelme, de lehetne többet is. Látom, hogy a cigányok mekkora pénzeket fektetnek be, ugyanakkor segélyt kérsz nekik. Valami nincs itt rendben, a munka nincs rendszeresen megfizetve Magyarországon.

– Mi lehet az oka, hogy nem felelősen a viszonyt a „felette” postával?

– Levegőt nem vehetünk nélkülük?

– Kíváncsi a Postás Dolgozóra?

– Eddig a létezéséről sem tudtam, de

most kíváncsian várom. Nem tudom mi az oka, hogy hivatalunkba egy darab sem jut el.

Ma Magyarországon sokkal nagyobb szükség van a szakszervezetekre, mint az „átkos” rendszerváltás előtti időkben, pedig akkor egyes helyeken 100 százalékos szervezettséggel büszkélkedett még a munkáltató is. Szakmámból eredően sok helyre eljutok, s meggyőződésemmé vált, hogy tudatosan célirányosan igyekeznek elsorvasztani a szakszervezeteket. Tatabányán a valaha mintegy 18 ezer főt foglalkoztató Szénbányák Vállalat több üzemét bezárták – persze a gazdasági körülmények hatására – más üzemei számtalan kis kft-vé alakultak. Az új tulajdonosok nem szívesen bíbelődnek az érdekvédelmi szervezetekkel. A bányászok szakszervezetét szerencsére nem rendítette meg az egyébként nem jelentéktelen vérvettség, komolyan képes beleszólni még az erőmű-bánya integráció eladásába is. Vagy gondoljunk a vasutasokra! Fenyegető jövőképpel pedig álljon előttünk a székszárdi húsosok esete, akik évek óta képtelenek kibrusztolni járandóságukat, vagy a bányász szakszervezetnek háttal fordító brikettgyáriak kudarcra. Ha még emlékeznek rá, mindenki átlépett a tagdíjmentes munkáltatásba, amikor elűszott a cég, a vezető kétségbeesett éhségstrájkjal prób

– Beolvadtunk a Postaszállítási Igazgatóság TSZB-jébe, közpénzszervből alapszervvé lettünk vissza. Eddig én is elnökségi tag voltam, így közvetlen kapcsolatban álltunk a nagyszakszervezettel, most beiktatódott egy lépcső, és a Postaszállítási Igazgatóság TSZB titkára képvisel minket ezeken a fórumokon. Ilyen kevés idő elteltével még nem tudjuk, hogy hogyan fog minket képviselni, ugyanakkor nagy örömmel mondhatom, hogy az indulás zökkenőmentes. Attól féltünk egy kicsit, hogy a kisebb létszámunk miatt semmi szavunk nem lesz, mert bár-mikor leszavazhatnak, hiszen 1700 tag áll szembe 420-al. 5 taggal kerültünk be a TSZB-be, tehát eddig maximálisan elégedettek vagyunk velük.

– Milyen szakszervezeti érvek szóltak az átszervezés ellen?

– Ebben az évben ünnepeltük volna fennállásunk 100-ik évfordulóját. Ez a terület mindig is önálló része volt a postának. A német posta most pont azt teszi, amit a magyar 100 évvel ezelőtt már megcsinált. Egy kézbe fogja a közúti szállítást, komplett javítóparkot és garázsrendszert alakít ki. Nem értem, miért kell ezt most megszüntetnünk. Szakmailag sem tartom indokoltnak ezt az átszervezést, hiszen mi önállóan végeztük a szállítást. Most viszont egyelőre még döcög minden. A problémák megoldásánál beépült egy lépcsőfok, ami jelenleg lassítja az ügyintézkést.

– Volt-e létszámvonzata az átszervezésnek?

– Kezdetben 75, végül 55 fő csökkentést terveztek. Természetes fogyás, és nyugdíjazás kapcsán viszonylag kedvezően oldódott meg ez a kérdés. Függetlenül van viszont a szállítási üzem értékszállító garázsának sorsa, mert március 24-én döntene arról, hogy átkerül-e a 70-es postához az értékszállítás. Ez 100 gépkocsivezetőnket érinti, akik a döntésig teljes bizonytalanságban vannak.

– Vannak még jelenleg kisebb problémák?

– Hát hogyne, nagyok is. A szervezeti és működési szabályzatok még most sincsenek meg. Már lassan három hónap eltelt, a működési feltételek még mindig nincsenek kellően biztosítva. Az utasításokat, szabályzókat még nem dolgozták ki teljesen, ami nagyon megnehezíti a munkát, mert nem tudjuk pontosan, hogy mi a saját hatáskörünk, mit hol kell elintézni. A másik probléma a bérfelesztés. A Postaszállítási Igazgatósághoz képest a Járműtelepen a vezetői réteg alulfizetett volt, a fizikai állomány viszont a postai átlagnál jobban keres. Ezt egy bérfejlesztés alatt nem lehet helyrehozni, külön keretet pedig erre nem kaptunk. A fenntartási üzemmel összehasonlítva a mi dolgozóink 25-30%-kal többet keresnek. Ebből az adódott, hogy a mostani bérfejlesztésnél megszorító intézkedések történtek, elvettek a bérfejlesztésünkből mintegy 3,2%-ot, pedig ezek az emberek várták a 16%-os keresetfejlesztést. Ezt mi nagyon sérelmezzük, és azt mondjuk, hogy a vezérigazgatónak állnia kell a postai átlagot, mert ezek az emberek rendszeresen dolgoztak, és nem tehetnek az átszervezés miatti bérfelesztésről.

Mi lesz a szakszervezetekkel?

bálta megadni az illetékeseket – sikertelenül.

Beszéljünk inkább a Postás Szakszervezetről. Itt nem kell megküzdeni az érdekvédelem megszervezéséért, mint egy frissen letelepedett német beruházó harmadik fős cégénél. Jól működő, nagy hagyományokkal rendelkező szakszervezetről van szó, amely fő tevékenysége nem a szülési segélyek, vagy a Mikulás csomagok osztogatásában merül ki. De még a golyóálló üvegek felszerelése sem tartozik a kompetenciájába. Amennyiben a köztudatban mégis ez van, felmerül a tisztviselők felelőssége. A felvilágosítás, az információk átadása joggal várható el egy bizalmiától. A szakszervezet lapjának a taghoz való eljuttatása az információáramlás legkényelmesebb formája. Ha a tagok ezekhez az információkhoz nem jutnak hozzá, felmerül a tisztviselők felelőssége, de a tagság is, amelyik ezt eltűri. Ez már több, mint kényelmesség, több, mint felelőtlenség. Tény, hogy a szakszervezet által „kiöklözött” eredményekből – feltéve, ha tudják, hogy ki öklözte ki – részese a potyautas is, de amíg a jegy nélkül utazók nem szállíthatók le a vonatról, rá kell őket bírnunk a jegy megvásárlására. Létszámában és anyagaikban legyengült szakszervezet orra alá hiába dugjuk kérés tenyerünket, már Mikulás csomagra sem fogja futni, s a szakma még a 12 százalékot sem fogja megajánlani.

Takács Tibor

„ANYU POSTÁS ALKALMAZOTT...”

K. H. Inka: IDIÓTA INDY

Mostanában divatos idegen írói névvel szignálni egy-egy irodalmi alkotást, talán azért, hogy így könnyebben nyúljon utána az olvasó. Elsősorban ponyvaregényszerzők élnek ezzel a lehetőséggel, de K. H. Inka regényénél ez nem fenyeget minket. Elsősorban azért, mert mindössze 500 példányban jelent meg az ALTERA Kiadó jóvoltából, s másodsorban azért, mert az álnév mögé bújó szerző igazi író, akinek – nem nehéz megjósolni – még jó néhány könyve napvilágot lát a közeljövőben. Persze az olvasó nem regényt tart a kezében, ez a négy íves kötetcskére legfeljebb azt lehet ráfogni: kisregény, de valószínűleg egy hosszabb elbeszélést olvashatunk. Am azonnal meg kell állapítani, hogy az Idióta Indy egy orosz-lankormókat felmutató író első jelentkezése.

Igy vall magáról a csibészes kinézetű K. H. Inka: „Geológus, vagy régész szerettem volna lenni, de félttem, hogy túl mélyre ásook, oda jutok, ahová sokan kívánnak: a Pokolba. Csillagászati karrierem kettőtörte az álmokor... Megálmodtam magamnak egy világot, s még képzelet sem kell hozzá, hogy átéljem képzeletem határait...” És ezzel búcsúzik önmaga bemutatása után: „A legpresszimistább optimista: K. H. Inka.”

Dr. Batári Gyula történész igazán szívódoljövő ajánló sorokat írt a könyv olvasóinak, ebből csupán egyetlen mondatot idézek: „A regény képzeletbeli hőse megérdemli azt az olvasói szeretetet, amelyre az író méltán vágyott.”

Az olvassa el ezt a kisregényt, aki szereti a másságot. Ugyanis ez a bizonyos idióta Indy egy „meleg lány”, megverve-megáldva mindazzal, ami ezzel jár. Innen ered persze a könyv-adta olvasmányélmény is, a mese lebilincselő, az élmény átél, ezért hiteles, hiába írja dr. B. Gy., hogy „K. H. Inka regénye, mint minden regény, fikció”, megfordítva igaz: minden fikció alapja az élmény, ami már miért is lenne baj?

A lényeg azonban tömören ennyi: K. H. Inka regénye írókat avat. A rezences kicsit túlságosan soknak találja ugyan a durva beszédet, a nyers megfogalmazást, a sok alja-szót, de kétségtelen, hogy a főszereplő „Idióta Indy” jól megrajzolt figura valósággal él a regény lapjain.

Hogy miért foglalkozik a Postás Dolgozó ennyit ezzel a könyvvel? Mert levéllel érkezett szerkesztőségünkbe, amit egy 12 éves kislány írt (egyéltalan nem kislány gondolatokkal). Íme, néhány sora

„Azért írok, mert felléptem anyukám menedzserének. Anyu neve Kovács Inka, s postás alkalmazott, a Bp. 78. MCSV. postán. Nem irodista, csak egy takarítónő. Pedig van egy csomó iskolája, mégis elvállalta ezt a melót, mondván: a munka nem válogatni való. Ő hozza haza az újságokat, s azok között találtam a postás lapot. Elhatároztam írok, mert úgy gondoltam, maguknak megéri megemlíteni az újságban, hogy egy író s festőnk postás alkalmazott. Bár nem nagyon értem, hogy miért éppen ilyen témát adatott ki, de ő azt mondja, hogy ez az élet bús regénye. Esküszöm, a misztikus regényei sokkal jobbakk...”

Kedves Csikesz Laci, légy büszke anyukádra! Sokra viszed még az életben, ahogyan ő is. Kedves K. H. Inka: legyen büszke első regényére, s Laci fiára. Ilyen menedzserrel jobban halad majd előre az irodalom elég rögs útján...

POSTÁSBÁL ÉS TAGGYŰLÉS SZÉKESFEHÉRVÁRON

PFÜ és Körzete Szakszervezeti Bizottsága szervezésében 1998. februárjában is megrendezték a hagyományos POSTÁSBÁLT.

A rendezvény helyszíne a STOP ÉTTEREM volt Székesfehérváron, ahol több fogásos vacsorát szolgáltattak fel.

A zenét a HANGULAT Zenekar szolgáltatta, szívinvalas számaival. Az éjfél TOMBOLA sok értékes nyereményt osztott szét, vigaszdíjként még egy élő kb. 4-5 kg súlyú kakast is. Postás dolgozóink, családtagjaik és barátaik reggelig ropták a táncot.

Valentin nap alkalmából pedig minden hölgy kis ajándék szívet kapott.

A PFÜ és Körzete Szakszervezeti Bizottsága 1998. március 19-én tartotta meg éves taggyűlését Székesfehérváron.

A taggyűlésen megjelent *Mundruczó Kornél* a PSZ elnöke, aki felszólalásában tájékoztatta tagságunkat az aktuális szakszervezeti feladatokról.

Dr. *Köröztös Jánosné* BUVI TSZB-titkár felszólalásában kifejtette, hogy milyen fontos a szervezetség és kérdésekre válaszolt.

Dr. *Etelevári Attila* MSZOSZ Fejér megyei Képviselő vezetője hangsúlyozta, hogy milyen jó postások közt lenni, mert itt van élet és szakszervezeti mozgalom.

Beszámolt *Tunyogi Tibor* titkár tartotta.

Jutalmazásnál a nyugállományba vonult volt titkár és szakszervezeti embert *Lencsés Györgyöt* köszöntötték.

Taggyűlést követően a megjelenteknek 123 fő részére Szakszervezeti Bizottság állófogadást adott.

Ezt követte éjfél a hagyományos Nőnap tánc. Jó volt látni a dolgozóink arcán és jó volt hallani, hogy törődnek velük, nemcsak szóban, hanem cselekedetben is. Számos olyan kérdést tudtak megbeszélni a nagy és kisposták dolgozói, melyet telefonon nem tudtak vagy nem akartak.

Tunyogi Tibor
SZB titkár

NYELETLEN BICSKA, PENGE NÉLKÜL

*Gáspár Sándorral,
a SZOT egykori
főtitkárával készült
riport folytatása*

– Hol is hagytuk abba a beszélgetést – kérdezi *Gáspár Sándor*, miközben bevezet a konyhába. Kávét főz, borral kínál. Egyszóval a jó beszélgetés minden kellékét megteremti.

– Tudod itt a konyhában jobban szeretek lenni. Mióta a feleségem nagyon gyenge, enyém a konyha. Meg aztán gyerekkoromban is mindig a konyhában gyűltünk össze... Cukorral kéred a kávét vagy tejjel?

– Cukorral, tejjel és jó szóval... 53-nál tartottunk a múltkor.

– Engem 53 végén tettek a szakszervezet élére. Amikor kimentem Moszkvába, a Vasas Szakszervezet megbízott főtitkára voltam még.

– Gáspár úr...

– Ne mond nekem, hogy úr! – tiltakozik, miközben lekergeti rólam Dini nevű kávébarna spánieljét.

– Miért vállaltad el a főtitkári tisztséget, hamár akkor tudtál a törvénytelen-ségekről?

– Már Moszkvában rájöttem arra, hogy ostoba módon fogtak hozzá a szocializmus felépítéséhez, mert olyan tulajdonságokkal ruháztuk fel a pártot, amellyel nem rendelkezett. A párt Isten-ostora lett, megfellebbezhetetlen. Akkor már tudtam, hogy nem lehet egyetlen rendszert sem ellenőrzés nélkül hagyni. 1950-ben likvidálták a szakszervezetet. Rákosi azt mondta, a szakszervezet olyan, mint a nyeletlen bicska penge nélkül. Semmit sem ér. Révai azt mondta erre, a szakszervezet betonba öntött szindikalizmus. Sok embert tönkretettek, elzavartak a mozgalmából.

– Te mit tettél ez ellen?

– Próbáltam ott segíteni, ahol lehet.

– Hát sokkal jobb nem lett.

– Dehogynem, 53 után sokkal jobb lett, már ha csak azt nézzük, hogy ki dolgoztuk a szakszervezet jogait. Persze az más kérdés, hogy cselekvési lehetőségünk nemigen volt. Nekem Kádár volt a főnököm. Mindig hozzá mentem és azt kérdeztem ez hogy van, az hogy van. Hol megnyugtató, hol nem. Ő is tudta jól, hogy ez nem jó. Az évek múltán egyre nagyobb lett a mozgásterünk. Különösen 56. után. Hruscsov szabadkezet adott nekünk. Ez egy világosfejű ember volt, ő is tudta, hogy ez így nem jó. Nem véletlen, hogy először ő leplezte le a sztálinizmust.

– 56-ról mi a véleményed?

– Hasznos volt, mert utána másként lehetett politizálni. Kétségkívül nagy áldozatokkal járt. De szabadabb lett a mozgásterünk, de továbbra is tudtuk, hogy Szovjetunió nélkül nem lehet semmit sem csinálni. Mikor aztán jött a Brezsnyev akkor kerültünk nehezebb helyzetbe.

– Nagyon előre rohantál. Volt-e valamilyen szereped a Rajk-perben?

– Nem sok. Hacsak az nem, hogy tiltakozásom ellenére a Vasas Székházban tartották a pert. Én Rajkot nem ismertem. Csak tudtam róla. Rákosiék és Péter Gáborék azzal jöttek haza Moszkvából, hogy a hazai kommunisták nem megbízhatóak, az mind rendőrspicli. Én le voltam döbbenve.

– De hát te a KB-nek tagja voltál. Te nem érzed magad felelősnek?

– Tudtam itt élet-halál harc folyik a

hatalomért. Amikor Farkas Mihály elmondta, hogy Rajk egy összeesküvő, szinte sokk ért. De nem mertem megszólalni. Apró Antal próbálkozott elmondta, hogy ő együtt dolgozott Rajkkal az illegálitásban és hogy ő ezt nem hiszi el. Döbrent csend volt, aztán Farkas azt mondta, ne folytasd, a barátod ne véd. Apró puritán rendes ember volt, de nem volt harcos. Tudta, ha most kenyértörésre viszi a dolgot, azzal nem old meg semmit. Tudta, hogy nem lehet szél ellen. Kádárt kérdeztem a szünetben, azt mondja nem tudom mi ez, hetek óta faggat a Rákosi, hogy milyen kapcsolatod volt a rendőrséggel. Rákosi szerint a hazai kommunisták megbízhatatlanok. Összeszedtem 56 embert és beszélgettünk. Abban állapodtunk meg, hogy majd a tárgyaláskor kiderül minden. A pert a Vasas Székházban tartották. Ott ültem az erkélyen. Az ügyész vádjára Rajk azt válaszolta, vállalom, bűnös vagyok. Erre mit lehetett mondani? Éreztem, hogy ez nem igaz, de nem tehettem semmit. Aztán később elvitték az élő legendákat, Kádárt, Marosánt, Kállait és a többieket szépen sorban.

– Akkor te pont jókor mentél el Moszkvába.

– Igen. Ott hallottuk, hogy Kállait letartóztatták, hogy Zöld Sándor öngyilkos lett. Komócsin teljesen kétségbe esett. Be kell vallanom, elhittük, amiket róluk mondtak, bár nagyon keserűen. Én azt mondtam Komócsinnak, ha Kádár nem vette észre, hogy a Zöld és Kállai rendőrspicli, akkor te hogy vehetted volna észre? Két napra rá Kádárt is letartóztatták. Ez volt a mi életünk. Gyönyörű szép élet. Életem egyik legkeserűbb dolga azt volt, hogy amikor Kádár kijött a börtönből és megkérdezte tőlem, remélem te nem hittél el, amit rólam mondtak. Én azt válaszoltam, szépen hangzana, ha most azt mondanám, nem hittem, de sajnos elhittem.

– Megsértődött Kádár?

– Nem. Nem haragudott meg. Ő nagyon jó ember volt. Te még megéled, hogy Kádárnak szobra lesz Budapesten. Nem volt kiművelt koponya, de jó ösztöne volt. Ha egy kosárban volt száz tojás, tudta melyik kettő a rohadt. Én elfogult vagyok, én szerettem és szerettem Kádárt... Tudod mégsem ezek a dogok tették tönkre a szocializmust, mert még lehetett volna korrigálni, ha a lözungot elhagyjuk. A kommunizmus olyan volt nekünk, mint hívőnek a mennyország. Ezt senki sem fogja látni.

– 56-ot hogy élted meg?

– Andropov a szovjet nagykövet üzent, hogy elvisz bennünket Moszkvába, de én nem mentem, egyik sofőrömnél laktam. Fock épp valamelyik nap volt itt nálam és arról beszélgettünk, hogy október végén vagy november első napjaiban kerestük Kádárt, de már nem találtuk a Parlamentben. Az irodában Vásárhelyi Miklós Nagy Imre titkára elmondta, hogy ő sem látta már. Napok óta. Később kiderült, hogy Kádár már akkor Moszkvában volt. Tehetetlen voltam. Jöttek hozzám az emberek és kérdezték, mit csináljanak. Én nem mondhattam nekik, hogy ugorjatok a szovjet tankok elé. Tehetetlen

voltam, nem tudtam megkérdezni Kádártól, őt tartottam a szellemi vezéremnek, hogy mit csináljak. Nagy Imréektől átmentünk egy szomszéd szobába Lukács Györgyhöz, Horváth Mártonhoz, Köböl Józsefhez. Kérdeztem Lukácsot, mi van itt? Azt mondta, fiam tudomásul kell venni, hogy a szocializmus megbukott. A kommunista párt majd egy kis párt lesz, ezentúl demokratikus eszközökkel kell politizálni. Mondom: de hát Lukács elvtárs, ölik a kommunistákat... Én küldtem szegény Mező Imrét a Köztársaság térre, hogy segítsen. Ottmaradt. Egy Váradi Béla nevű páncélos dandár főnöke lövette a budapesti pártszékházat. A kurva anyját. Később Váradit elítélték... Szóval nem tudtam Kádárral beszélni. A családomat elküldtem az egyik gépkocsivezetőmhöz. Az emberek megszólítottak, gyere megvédünk. Akkoriban még nem nagyon ismerték minden vezető arcát. Nem volt veszélyérzetem. Készülődtem, hogy elmegyünk Csehszlovákiába, Fock felesége, Jutka belesírt a telefonba. Aztán Münnich keresett. Majdnem lelőttek, amikor hozzá mentünk a Parlamentbe. Onnan a Jugoszláv Nagykövetségre küldtek, nézzem már meg, mi történt ott. Tudod a szovjetek agyonlőtték az egyik nagykövetségi titkár.

– És miért kellett ennyire bosszút állni 56. után?

– Kádárral az volt az álláspontunk, hogy aki a munkáshatalomra kezet emelt és embert ölt, azt el kell ítélni, de nem kell megölni. De a szovjetek átvették a hatalmat és meg volt adva, hogy melyik megyében hány embert kell kivégezni.

– Nem csodálom, hogy nehezen indult a konszolidáció.

– Hát persze, hogy nehezen indult, sok volt a hitehagyott ember. Viszont egyre jó volt, tisztultak a sorok. Sok karrierista elhagyta a pártot. És jöttek a friss erők és tiszta emberekkel lehetett újrászervezni a pártot.

– Kádárral soha sem vesztél össze?

– Kétszer haragudott meg rám. Egyszer, amikor Münnich után nem akartam miniszterelnök lenni és Dobi után az Elnöki Tanács elnöke. De az öreg mindig maga mellett tartott.

– Milyen hatással volt rád a Hruscsov-féle jegyzőkönyv a sztálinizmus bűneiről?

– Nem lepott meg, már tudtam mindent. A rendszer gyengéje az volt, amit a Molotov, ez a félisten mondott.

Már évtizedek óta ülök a Politikai Bizottságban, mindig is így kellett csinálni. Miért kellene most másként.

– Szerinted mi volt az oka a szocialista rendszer összeomlásának?

– Ha a gyakorlatot az elmélethez kell igazítani, akkor a gyakorlat szégyellje magát. Nem a szamizdatosok döntötték meg ezt a rendszert, nem is reformkommunisták. Churchill már a fultoni beszédében meghirdette Kelet-Európa sorsát, már akkor elmondta, hogy eljön még az idő, hogy lesz szovjet elnök, akivel ki lehet egyezni. Gorbacsov volt az, '85-ben megegyeztek.

Udvarhelyi András

Udvarhelyi Bálint

HORDALÉK

YAMAHA

Ismerősöm szakmunkásképzős fia környékezett meg, beprotezsálnám-e a postához táviratkézbésítőnek. Az asztalos szakmától a postához átnyergelni furcsa, hirtelen ötletnek tűnt. Megmagyarázta. Minden vágya egy jó motor. Igaz, hogy csak 125 köbcentis Yamaha, de ha szép újat kap, majd vigyáz rá, pár év múlva biztos olcsón megveheti. Csak azt a sok rohadt táviratot ne kellene kivinni! Na, ezt nevezem hivatástudatnak! Biztos az asztalossággal is az a baj, hogy olyan jó a fa szaga, csak ne kéne folyton gyalulni!

VÁLASZTÁSI HARC

Bombaként hatott a hír, hogy a Független Kisgazdapárt központjának ajtajában bombát helyeztek el, amit a tűzszerészek hatástalanítottak. Aztán Torgyán József lakása előtt egy hasonló szerkezet fel is robbant. Torgyán tőle szokatlan higgadtsággal nem találgatott, pusztán felháborítónak minősítette az esetet, s a nyomozókra bízta a megoldást. A politikai ellenfelek reakciója érdekesebb. Csurka szerint Torgyán saját maga adott megbízást a robbantásra, hogy most a napirend előtti felszólalások nélkül is címlapokon lehessen. G. Nagyné Maczó Ágnes azt állítja, hogy a kisgazdák közé furakodott moszkoviták robbantottak, eltántorítandó a szimpatizánsokat a párttól. Ebben a go-lyóváltásban csak a választó kapkodja a fejét, míg valame-lyik párt érvei le nem terítik.

Fodor

AZ ANIMUS KIADÓ KÖNYVEI

Kisokos sorozat: (egységár 149 Ft)

Angol nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Angol igei táblázatok (64 oldal)

Angol beszédfordulatok (80 oldal)

Angol úti kisokos (80 oldal)

Német nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Német igei táblázatok (68 oldal)

Német beszédfordulatok (80 oldal)

Német úti kisokos (80 oldal)

Francia nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Olasz nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Spanyol nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Latin nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Magyar helyesírás röviden (80 oldal)

Egyéb (raktáron lévő) Animus könyvek:

Dean R. Koontz: Idegenek 998 Ft

Dean R. Koontz: Az éjszaka hangjai 598 Ft

4 országot 1 nyelv német nyelvkönyv

kazettával együtt, nyelvvizsgázóknak Ára: 1190 Ft

Angol titkárnői kézikönyv 1490 Ft

3000 háztartási tipp A-tól Z-ig 1980 Ft

Sütkalauz 298 Ft

Nyúlkalauz 298 Ft

Jó ötletek kincsestára

3000 HÁZTARTÁSI TIPP A-TÓL Z-IG

Lapunk mindig fogékony a jó ötletekre.

Az Animus egy olyan könyvvel rukkolt elő, amely bőséggel kínál jó ötleteket: kipróbálásra érdemes egészség- és szépségmegőrző fogásokat, recepteket, házi praktikákat. Álljon itt egy kis ízelítő, műféléket.

ALMAHÉJ – Ne dobjuk ki az almahéjat, ugyanis szárítmányából finom, nyugtatóhatású tea készíthető.

FRISÍTÓ FÜRDŐ – A fürdővízhez öntsünk 3 rész citromfű, 2 rész rozmaring, 2 rész édeskömény és némi citromhéj keverékéből készített főzetet.

KÉZ IZZADÁSA – Langyos sós vizet áztatással a kéz kellemetlen izzadása enyhíthető. Egyéb módszerek: 3 perces hideg-mele váltófürdő naponta, kézátztatás hideg ecetes vízben, illetve zsálya-, tölgynyakereg- vagy kakukkfűteában.

GABONÁMAGYAK – KÖRETNEK – Kitűnő köretek készíthetők a natúr (bio) boltokban kapható búzából, árpából, rozsból, zabból, kölesből, hajdinából. Az első négy gabonafélét legalább nyolc órán át áztassuk, s csak azután főzzük meg. Főzővizükbe tehetünk leveskockát, összekeverhetjük őket pirított hagymával, apróra vágott zöldségekkel is. Nagyon egészséges, rostban, ásványi sókban gazdag táplálék!

...és még sokszorta ennyi, összesen 3000 tipp olvasható ebben a praktikus és mutatós kötetben, a háztartásvezetés igen szerteágazó világából.

Az **Animus Kiadó** (1301 Budapest Pf. 33.) tipp pályázatot is indít, azaz: a következő **3000 háztartási tippnek** már Ön is a társszerzője lehet!

Jöjjön el
és hozza magával vendégeit is
a **PAPRIKA CSÁRDÁBA!**
(Bp. VII., Dózsa György út 72.)

Magyaros konyha, halételek bő választéka.
Nyitva: 10–22 óráig. Hétfőnként táncest.
Asztalfoglalás: 352-1380.

POSTÁSSZÍV/1.

Most egy igaz történetet fogok elmesélni, pontosan úgy, ahogy a valóságban lejátszódott. Történetük főszereplője ez idő szerint még fiatalember: éppen csak leszerelt a sorkatonai szolgálatból, alig néhány napja dolgozik kézbesítőként egy Balaton felvidéki városka postahivatalban. Múltja úgyszólván semmi – még előtte áll az egész élet, ezután fog eldőlni, hogy lesz-e belőle valaki, viszi-e majd valami-re, vagy névtelenül aláhull, mint mi magunk.

Olyan ez a történet, mint a lámpa fénykörében felragyogó, metszett kristálypohárba töltött zöld mentálkór: eszünkbe idézi a csodálatos élet minden mámorát, de egyúttal figyelmeztet a pohár elutasításának aszkétikus lehetőségére is. S hogy miért éppen zöld színű ürmöst választotta példázatomboz? Mert a zöld a posta színe. S történetünkben a postáé a másik főszerep.

Fecske László még semmit sem érzékelt a hajnal közeledtéből. Álmában, mint már annyiszor, egészen kis gyermeknek érezte magát. Egy asszony tartotta a karjaiban, ringatta és becézgette őt, de a félhomályban sehogy sem tudta kivenni annak a jóságos, végtelen melegséget és szeretet sugárzó asszonynak az arcát.

Aztán vakító fény árasztotta el az álombeli szobát, dajkája egyenesen ránézett, de mielőtt megjegyezhetné volna az arcvonásait, hirtelen felriadt. Nyitott szemmel feküdt a dunyha alatt, és a szívében mélyesges keresetiséggel gondolt arra az álombeli nőre, akit sohasem ismerhetett. László ugyanis talált gyermekként, egy állami nevelőintézetben érte el a felnőtt-kor küszöbét. Szüleiéről semmit sem tudott, ro-

konai sem jelentkeztek a hosszú évek során. Otthona az intézet, hozzátartozói az esztendő k mulásával cserélődő nevelők, testvérei sorstársai voltak.

Eleven eszű gyerek volt. Míg társainak többsége szakmunkásképzőbe járt, ő egy szakközépiskolában érettségizhetett, mégpedig jó eredménnyel. Továbbtanulásról szó sem lehetett, hiszen nagykorúvá válása után, tizennyolcadik életévét betöltve el kellett hagynia a nevelőintézet oltalmát nyújtó falait, és a továbbiakban saját magának kellett gondoskodnia mindarról, amit addig készen kapott. Hirtelen jött ötlettel levelet írt a katonai kiegészítő parancsnokságnak, és „családi okokra” hivatkozva kérte, hogy az első adandó alkalommal vonulassák be. Kérése meghallgatásra talált, így kerek egy esztendeig ismét volt hol aludnia, és volt mit ennie.

Alakulata alig tíz kilométernyire volt történetünk helyszínétől, a Balaton-felvidéki városkától. Míg a fiú társai a hétvégi eltávazások alkalmával valamennyien vonatra ültek, és hazautaztak, ő – más lehetősége nem lévén – csak eddig a városig buszozott: itt aztán megnézett egy-egy filmet a moziban, beült valamelyik kerthelyiségbe meginni egy pohár sört, vagy csak sétált egyet az emberek között, és néha megpihentette a szemét a rövid szoknyát, testhezálló nadrágot viselő lányokon. Este aztán visszatért a laktanyába. Akkor éppen az volt az otthona. Nem tudta, hogy mit csinál majd a katonaidő letelte után, de nem is gondolkodott ezen. Mint látni fogjuk, a gondviselés kézen fogta őt, és a döntés terhéét megkönnyítette a számára. A gondviselést pedig esetünkben Madarász Juliának, pontosabban Juliska néni-nek hívták. De haladjunk sorjában.

Még két hét volt hátra a leszerelésig, amikor egy borongós, kora őszi napon Fecske László

honvéd a városka főterén felfigyelt egy idős asszonyra. A néni két irdatlan szatyor káposztát próbált egyensúlyban tartani egy ócska ke-rékpáron, amit a felborulás állandó veszélyétől fenyegetve tolt maga mellett. A fiú felajánlotta a segítségét, amit a kipirult arcú öregasszony örömmel elfogadott.

Együtt érkeztek hát a városzéli ház korhadt léckerítéséhez, s mikor a katona elköszönt volna Juliska néni beljebb invitálta.

– Csak nem fogom köszönet nélkül elereszteni! – zsörtölődött, aztán vörösbort töltött egy pohárba, és a fiú elé tolta.

– Mi a neve?

– Fecske László vagyok – mosolygott a fiú, és egy kortyot ivott a fanyar ízű, de rubinvörös csillogó italból.

– Szép kis madarat fogtam! – örvendezett az asszony. – Engem ugyanis Madarász Juliának vezettek be a templom anyakönyvébe, mégpedig hatvannégy esztendővel ezelőtt.

Szinte észre sem vették, és máris egy hosszú beszélgetés kellős közepén találták magukat. A fiú elmondta, hogy egyedül áll az életben, senkije sincs. Az asszony pedig elmesélte, hogy miképpen vesztette el a férjét, aki harmincöt évig dolgozott a postán, s aki alig néhány nappal a nyugdíjazása előtt, postamesterként vetette át a lábát Charon ladikjának palánkján. Juliska néni ettől fogva csekélyke nyugdíját azzal egészítette ki, hogy takarított a postahivatalban, no meg a szerény kis parasztház két szobájában nyaranta külföldi vendégeket szobáztatott.

A késő éjszakába húzódó beszélgetést alkonyattájt a gyors lehűlés akasztotta meg: a fiú vágott egy kis fát a ház mögé nyúló fészerben, begyűjtötták a konyhai sparheltet, és az öntöttvas lapra helyezett piros zománclábos fedője alól hamarosan a kolbászos paprikáskrumpli csodálatos illata szivárgott elő. Juliska néni nem is engedte vissza a laktanyába Lacit. Az egyik vendégszobában helyezte el a fiút, aki hétvégi eltávazásának éjszakáját, életében először, egy cseréptetős kis családi ház áldott csendbe burkolt szobájában, egy mesebeli, felhőre emlékeztető dunyha melegében töltötte el. Mikor is történt mindez? Bizony, már csaknem egy kerek esztendeje! Így szalad az idő!

Laci és az öregasszony a fiú leszereléséig hátralévő hétvégeket már mind együtt töltötték. Valami nagy szeretet ébredt az asszonyban a fiú iránt, aki úgy tekintett Juliska néni-re, mintha a nagymamáját találta volna meg. Semmi kétség: a sors olykor a bőkezű adakozó képében jelenik meg az életünkben, és bár nem pénzt, hatalmat, vagy más, romlékony ajándékot szór elénk, de adományá sokszorosan több mindezekenél – szeretet. Fecske László otthonra lelt a városszéli háziköbön, a gyermektelen, egyedül élő asszony pedig igazi támaszt talált a tegnapi állami gondozottban. Életünk immár elválaszthatatlanul összekapcsolódott.

Tavaszi Líviusz

(Folytatjuk)

SZERELMES LEVELEK

A posta forgalmának mindig jelentős részét tették ki a szerelmes levelek. Nemcsak Bálint napkor, dátumtól függetlenül üzentek egymásnak a szerető szívek.

Ez a műfaj nem megy ki a divatból!

Mobil telefonon vagy Interneten kétségkívül könnyebb szerelmet vallani, de kevésbé hatásos. A szó és az elektronikus jel eltűnik, az írás megmarad, pláne, ha kézzel írják, legalább a nevet. Évek múlva is elő lehet venni, és szípgöngybe vagy szikizódóva a másik orra elé tartani.

Szerelmes levelek – Irodalmi levéltitkok címmel az Officina '96 Kiadó fél évezred legszebb magyar szerelmes leveleiből válogatott egy csokorral. XVI. századi magyar főúri leveleivel kezdődik, megtudhatjuk mit írt Bethlen Gábor Károlyi Zsuzsannának a táborból, vagy Jósika

Miklós Kállay Erzsébetnek, mit válaszolt Fráter Erzsébet Madách Imrénnek, Szendrey Júlia Petőfi Sándornak.

Századunkban változik a stílus, társadalmi problémák is felvillannak a lapokon, amelyek bizony elég gyakran sárga tábori lapok, ellenőrző pecséttel.

A levelek jó része hivatásos írók tollából származik. Ez természetes. A költő, író számára a szerelem valósággal munkaeszköz, a szerelmes levél egyfajta szabadvers.

Kosztolányi 1914-ben attól félt, hogy az anizs kiírja a levelet, de félme szerencsére nem vált valóra.

Nem árt beleolvasni elődeink soraiba, a mások érzelmei talán hozzásegítenek önmagunk megismeréséhez.

Róbert Péter

Sekszipír Gyula

HA VAN IDEJE...

... feltétlenül vegye meg és olvassa el Edvard Radzinszkij Sztálin című könyvét. Mostanság, amikor Joszif Viszarionovics pikírt emlegetéséért már nem lehet a Juzsno Szahalinszk-i szigorított lágerbe kerülni, megszorodtak a vele foglalkozó művek. Ez a könyv azonban nem egy a sok életrajz közül, hanem a legjobb. Ez valószínűleg annak is köszönhető, hogy Radzinszkij borzasztóan jól ír, kerül minden nyavalyás sablont, és úgy jeleníti meg a kis Szoszolót, akit az anyja néha rettenetesen elver. Kobát, a kezdő forradalmárt, aki tolvajokkal is barátkozik, a Gazdát, akit egyre többen respektálnak a régi bolsevikok közül – kénytelenek, mert úgy ritkítja őket, mint Gesarol a poloskákat –, és persze a népek atyját, akinek mint tudjuk, a kis kopasz volt a legjobb magyar tanítványa, hogy végre megértjük, miért ilyen ez a huszadik század, amelynek egyik legszorgalmasabb alakítója volt ez a ragyásképp, kacskakezű volt grúz szeminarista:

... menjen el szerdánként a Török Pál ut-

cai Benkő-klubba, amely már harminc éve üzemel változatlan sikerrel a tradicionális dzsessz sört is szerető rajongói körében. Ez a klub maga a változathatatatlanság, aki például a hetvenes években nyugatra szakadt, és csak mostanában jön haza mint a medellíni kokainkartell magyarországi képviselője vagy mint Sri Lanka-i tiszteletbeli konzul, elcsodálkozik: még a pofák is ugyanazok, mint régen. A régi lányok is lejárnak néha, két válóper között, harminc kilóval nehezebben, és amikor megszólal a Sweet Georgia Brown, ugyanúgy csillog a szemük, mint hajdanán. Benkő tanár úr pedig továbbra is ugyanolyan szeretetteljes házigazda, mint a nagy koncerteken, és ugyanolyan fontos neki a klub, mint egy New York-i fellépés. Érdemes egy kicsit megállítani az időt.

... járjon kávéházakban, mondjuk a Deák Ferenc és Bécsi utca sarkán levő Annóba. Igazi elit hely. Egyébként muszáj néha jobb üzemegységeket is látogatni, nem lehet mindig a Wesselenyi utcai Rókalukban mulatni az időt. Tehát benyomul az ember az Annóba, csupa üveg, már kívülről lehet látni, milyen a felhozatal, aztán szembetalálkozik egy csomó Bundesliga-arccal, egyenes háttal ülnek, fülükre ragadva a mobil, és egy pontra bámulnak feszülten. Azt hinnénk, valami horror megy a tévébe, de nem, itt tőzsdéznek. Bizony, kezdő és középaladő tőzsdécapafiókká nassolnak itt két részvényjegyzés között, jó ez a hely. A

kötelező fogyasztás ötszáz ruppó, ki lehet bírni (ezért lehet kapni egy kapuccinót, meg mondjuk egy nyálókát), és ezért, ha jó formában vagyunk, André Kosztolányinak nézhetik az embert. Én kifejezetten élvezem, egy idő után fontoskodó pofával megkérdem a szomszédos asztalnál ülő fazont, aki kifejezetten Szaparmurad Nyijazov türkmén elnökre hasonlított, hogy hogyan áll a Rimamurányi...? Erről persze nem hallott, és Goriot apót sem ismerte, kár.

... nézze az RTL Klub Fókusz című műsorát. Tanulságos. semmi unalmas hülyeség, hogy mit mondott a Torgyán, meg kit szeret a Horn Gyula, meg hogy a Szonda Ipsos szerint a tizenhét éves csongrádi leánygyák kedveli a TIX-et, nem. Ebben a műsorban csupa izgalmas dolog történik: mennyit kap a pornosztár vízvezetékyszerelő, hogyan szerel faliorát a kéz nélküli ember, mit csinálnak az ufók Budaörsön, hogyan fűszerezi a szomszédasszonyból készült ragut a szverdlovszki kannibál. Mindezeket angyali mosollyal meséli el felváltva két kedves huszonéves, már szinte családtagnak érezzük őket. Utána nyugodtan ki is kapcsolhatjuk a dobozt, ezt a műsort úgy sem tudja überelni senki. Hacsak nem valamelyik brazil szappanopera száztizennyelcadik része, amelyben két brazil utazik a vonaton. Megszólal a Kohn, és azt mondja a Grünnek...

MINDENKI KEZÉBE KÖNYVET SZERETNÉNK ADNI

A postások olvasottak, műveltek –állítja Krakk József, a postai könyvtári hálózat vezetője. Az 1946-ban alapított, 42 munkahelyi letéti könyvtárral és egy nyilvános klubkönyvtárral rendelkező központi könyvtár az elektronikus médiák terjedésével dacolva folyamatosan gyarapodik. Ez lenne a jövő útja?

– Igen. A rendszerváltás óta fokozatosan nő a taglétszámunk. Itt a Benczúr utcai központban végezzük a könyvek beszerzését, feldolgozását, és szétosztását. Letéti könyvtárainkat 42 postai munkahelyen működtetjük, és emellett 1991-ben a Benczúr utcában nyilvános klubkönyvtárt is létrehoztunk. Szolgáltatásaink teljesen ingyenesek, és munkahelyi letéti könyvtár létrehozását kérheti minden olyan postai egység, ahol legalább ötvenen dolgoznak.

– Milyenek a postások művelődési igényei?

– Amikor 18 éves koromban postaforgalmi technikusként elkezdtem dolgozni, Fejér megyébe kerültem rendszeres helyettesnek. Kisközségi postahivatalokban dolgoztam, és sok olyat tapasztaltam, amit annak idején nem értettem. A falusi emberek ügyeshajos dolgaikban a postára jöttek tanácsot kérni. Könyvtáros koromban jöttem rá, hogy mindez azért volt, mert a postás dolgozók az átlagnál mindig olvasottabbak, műveltebbek.

– Melyek a postások kedvenc olvasmányai, milyen igények érzeknek a könyvtár felé?

– A postások szinte minden műfajt olvasnak. Ez talán abból is adódik, hogy a segédmunkástól az értelmiségig jól átfogják a magyar társadalmat. A könyvtárban ezért mindig is megvoltak a szépirodalmi alkotások, és a könnyebb kikapcsolódásra szánt művek is. Jelenlegi, 85.000 kötetes állományunk kétharmada irodalmi művekből áll, megtalálható a hazai és külföldi klasszikusok valamennyi alkotása. A kortárs irodalmat a könyvpiaci felhígulása miatt szelektíven vásároljuk. Nagyon sokat tartunk lexikonokból, enciklopédiákból, szótárakból, természet –és társadalomtudományi alpművekből. Mindenki kezébe szeretnénk könyvet adni.

– Tervezik a szolgáltatások bővítését?

– Igen, az ellátatlan területeket is szeretnénk bevonni a könyvtári szolgáltatásokba. Élve a postai csomagszállítási kedvezménnyel, „Olvasd és küldd tovább!” címmel háromhavonta könyvsomagokat szeretnénk küldeni a kisebb hivatalokba, amelyek egymásnak küldenék tovább a könyveket.

Rácz András

Előző számunkban hibásan közöltük a Postai és Távközlési Művelődési Alapítvány adószámát. Íme a helyes: 19664699 1 42

Hallgassunk zenét!

A BŰVÖS KONCERTTEREM

Andrew Carnegie a századfordulón élt. Családja Skóciából vándorolt ki az Újvilágba, ő maga már ízig-vérig amerikai nagyiparos volt. Ízig-vérig, de nem tipikusan. Carnegie ugyanis a kultúrára és a tudományra is tetemes összegeket áldozott. Tehette, mert az acélipar mesés vagyonhoz juttatta őt. Persze, költhetne volna másra is a temérdek pénzt, ám különcmód a tudományt és a kultúrát gyarapította létesítményekkel. Erről tanúskodik például az Institute of Technology New Yorkban. De leginkább a világhíres koncertterem, a Carnegie Hall.

Egy darabig a művész ad rangot az intézménynek. Az a körülmény például, hogy Enrico Caruso őt új hangmezének felvétele a Carnegie Hall stúdiójában készült 1905 kora tavaszán, jócskán megnövelte az intézmény nimbuszát. Ám ez a nimbusz akkor teljesedett ki igazából, amikor a harmincas évek folyamán Toscanini mind nagyobb rendszerezéssel dirigálta a New York-i Filharmonikusokat a nevezetes koncertteremben. Legnagyobb sikerét a mester mégsem páratlan művészetének, hanem politikai állásfoglalásának köszönhette. Történt ugyanis, hogy 1933. április elsején világhírű amerikai művészek tiltakozó táviratot küldtek Hitlernek, a zsidó zenészek bojkottálása és a fajüldöző politika ellen protestálván. A legeslegelső aláírója a távirtnak Arturo Toscanini volt. Amikor Toscanini délután megjelent a Carnegie Hallban, hogy az éppen soros koncertet eldirigálja, akkora ünneplés reszkettette meg az épületet, hogy majdnem összedőlt. Kár lett volna érte: Andrew Carnegie akkor már rég halott volt, 1919-ben hunyt el, nyolcvannégy esztendő korában, így hát nem tudta volna újjáépíteni.

Egyszer aztán átfordult ez az egész. Az intézmény kezdett rangot adni a művészeknek, aki fellépett benne. Közel ötvenöt évvel ezelőtt, 1943. november 14-én egy új Toscanini pályája kezdődött el. Leonard Bernsteinnel hívták az illetőt, aznap reggel még csak másodkarmestere volt a New York-i Filharmonikusoknak. Az első számú mester, Bruno Walter megbetegedett. Már a pénteki koncert után rosszul érezte magát, s vasárnapra csak rosszabbodott az állapota. Szállodai szobájába hívatta a fiatal asszisztent, és a betegágyból magyarázta el neki az esti concert programját. Probára már nem volt lehetőség. Walter elkopogta a tempókat, néhány instrukciót is elsóhajtott még, aztán sok szerencsét kívánt a huszonöt éves fiatalembernek.

A siker óriási volt. A hangverseny zárószámaként a nürnbergi mesterdalmokok nyitánya hangzott el. Az utolsó akkordok már beleveszték a tapsorkánba. Újságírók, fotóriporterek rohantak meg az ifjú mestert. Másnap minden orgánum az ő dicsőségét zengte. A New York Times zenekritikusa például ezt írta:

„Azonnal nyilvánvaló volt, hogy saját elképzelései szerint ő irányítja a zenekart – és nem fordítva. Kezében és fejében volt a partitúra.”

Nos, ha mindez nem a Carnegie Hallban történik, legfeljebb egy minuszos ért ér a bravúros beugrás. Ám a hely megemelte az esemény értékét, onnan el tudott indulni egy világkarrier. A Carnegie Hallban elért siker minden zenész számára addigi teljesítményeinek nagy elismerése, és egyben egy egész pályafutás alapötkeje lehet.

Baranyi Ferenc

BÉLYEGSZAROK • TERMÉKENYSÉG

Zavarba hozott a mögöttünk lévő hónapok bőséges kínálata. Átfogó, kifejező címet kerestem. Felöltött bennem a Hideg hónapok vagy a Havas napok már-már alliteráló képe is, de az időjárás útjai kifürkészhetetlenek, áthúzták számításomat. De nem baj, a Magyar Posta téli bélyegei sem idézik az évszak sajátosságait. Inkább az emberi élet- és akarat-erő, a szellemi termékenység közvetítői, apró kockái lettek.

● HIMNUSZ. Kölcsy Ferenc 175 évvel ezelőtt, szatmárcsekei otthonában írta a „Hymnus”-t. Az évfordulóra készült 75 Ft névértékű bélyeget Gyüre Júlita tervezte, ja-

nuár 22-én jelent meg háromszázezer példányban.

● SZÉCHENYI. Száz éve, 1898. január 23-án született Nagyváradon gróf Széchenyi Zsigmond, utazó, vadász, író. A Szudánban elejtett Addax antilop trófeája a mai napig világcsúcstartó. A 60 forintos bélyeget Kass János tervezte, háromszázezer példányban került kibocsátásra.

● POSTÁS BÁLINT. A Magyar Posta Rt. új kabalafigurája azért született meg, hogy a posta üzeneteit megszemélyesítse. Alakja február 11-én bélyegsorozaton is megjelent. Az egyes címletek 23, 24, 30 és 65 forintért

vásárolhatók meg. Tervezőjük Molnár Gyula grafikusművész, a bélyegek folyamatosan készülnek a Pénzjegynyomdában.

● SZILÁRD LEÓ. A száz évvel ezelőtt Budapesten született fizikus emlékére február 11-én 50 Ft-os bélyeget adott ki a posta, amelyet Kass János grafikusművész tervezett és háromszázezer példányban készült.

● BÁLINT NAP. Hazánk postája először köszönti a Valentín illetve magyarul a Bálint napot bélyegkiadással. A szerelmesek, a szeretet ünnepére kibocsátott szolid „képű” bélyeget Zombory Éva tervezte. Február 11-én 300.000 példányban hozzák forgalomba. Verrasztó Gábor

„EZERNYOLCSZÁZNEGYVENNYOLC, TE CSILLAG...”

A II. FORDULÓ KÉRDÉSEI

1848. április 2-án újabb forradalmi lap látott napvilágot. Mi volt ennek a neve és ki volt a szerkesztője?
- Az országgyűlés felterjeszti a népképviselőiről szóló törvényjavaslatot. Ennek értelmében szavazati jogot kapnak a nemeseken kívül a legalább negyed telket birtokló parasztok, az önálló kereskedők, az alkalmazottal rendelkező iparosok és az értelmiségi foglalkozásúak. Mikor történt ez a felterjesztés?
- Milyen küldetéssel érkezik 1848. április 5-én Esterházy Pál Bécsből Pozsonyba, az országgyűlés színhelyére?
- Melyik lapban jelent meg Széchenyi „Mi lesz belőlünk magyarokból?” című nagyhatású írása?

- Április 10-én Bécsből Pestre érkezik István nádor, magával hozva két nagyjelentőségű okiratot. Melyik volt ez a kettő?
- A kormány Pozsonyból Pestre helyezi át székhelyét. Mikor történt ez, és ki mond a megérkezésről tartott fogadáson üdvözlő beszédet?
- Az első, Pesten tartott minisztertanácsi ülés dönt a nemzetőrség megszervezéséről. Kire bízák a feladatot?

Kérjük, hogy válaszaikat legkésőbb április 30-ig juttassák vissza címünkre. A levelezőlapra vagy borítékra írják rá: „1848. Te csillag”
Várjuk megfejtéseiket!

AZ I. FORDULÓ HELYES MEGFEJTÉSE

- A javaslat elnevezése: Felirati javaslat – előterjesztője: Kossuth Lajos – fontosabb követelése: közteherviselés, kárpótlás melletti jobbágyfelszabadítás, városi kérdés megoldása, a népi politikai jogokkal való felruházása, felelős parlamenti kormány kinevezése.
- Irinyi József - 1848. március 12. az Ellenzéki Kör gyűlésén.
- Gróf Apponyi György.
- Kovács Lajos és Adam Clark
- Alapjait Széchenyi Ferenc gróf vetette meg, tervezője Pollack Mihály volt, 1848. január 24-én nyílt meg.
- A választmány vezetői: Nyáry Pál – Pest megye alispánja, Rottenbiller Lipót – Pest megye alpolgármestere, Klauzál Gábor. A Helytartótanács alelnöke: Zichy Ferenc gróf.
- Nyáry Pál.

- A Nemzeti Színház eredetileg a „Két anya és gyermeke” című színművet játszotta volna.
1848. március 17.
- A lap címe: „Márczius Tizenötödike” - szerkesztője: Pálffy Albert
- A nemzetőrségről és a felelős minisztériumról szóló törvény.
- Szemere Bertalan, Klauzál Gábor, Pulszky Ferenc.
- Kollowrath.
- Raksányi Imre - Honvédelmi Szövetség
1848. március 31.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyerményeket postán küldjük!
Valamennyiüknek további sikeres, eredményes megfejtést, hasznos időtöltést kívánunk!

SCHWECHAT KEDVENCEI LETTEK

A Bécs melletti nem is annyira kisváros önkormányzatának sportklubjával két év-tizedes kapcsolatot ápol női torna szakosztályunk. A hagyományos helyi kulturális és sportnapok keretében rendezett felnőtt csapatversenyt a postás lányok megnyerték, osztrák, cseh, szlovák vetélytársakat megelőzve. Az utánpótlásgárda három bemutatkozó gyakorlatával pedig akkora közönségsikert aratott, hogy a zsűfolt városi sportszarnokban többször visszatapsolta őket az ünneplő publikum.

Szabó Jenő

EGY RECEPT • EGY VICE

● SAVANYÚ KÁPOSZTÁS BABLEVES

Hozzávalók: 50 dkg savanyú káposzta, 25 dkg fehér bab, 1 füstölt csülök, 1 fej vörshagyma, 1 evőkanál zsír, 1 evőkanál liszt, 2 dl paradicsomlé (ennek megfelelő mennyiségű paradicsompüré vízzel hígítva).

Elkészítés: Másfél liter hideg vízben fel tesszük főni a néhány órát hideg vízben áztatott babot a csülökkel együtt. Mikor a hús már majdnem puha, hozzáadjuk a levétől alaposan kinyomkodott szálas káposztát. Együtt teljesen puhára főzzük, hagymás rántással besűrítjük, és a paradicsomlével ízesítjük.

● MAGÁNÓRA

A boksizó felesége éjszaka felébred és észreveszi, hogy betörő jár a lakásban. Megrázza a férjét és a fülébe súgja:
– Ébredj fel, valaki magánórát akar venni tőled!

Bilek István

TIZEN-HÁROM +1...

Száztizenharmadik éve lesz éppen – igaz csak jövőre... –, hogy Wilhelm Steinitz hivatalosan a fejére képzelte a sakkvilág koronáját s azóta van WeltMeisterünk, World Championunk, Csempion Miránk azaz: bajnokunk, rangelső játékosunk a hierarchiában.

Utódai: Lasker (1894–1921), Capablanca (1921–1927), Aljechin (1927–1935) Euwe (1935–1937) majd ismét Aljechin (1937–1946) aki haláláig megtartotta a címet, aztán a szovjetek következtek: Botvinnik (1948–1963) némi megszakításokkal, két ízben ugyanis Szmsizlov (1957) és Tal (1960) egy-egy évre detronizálták a királyt, Petroszjan (1963–1969), Szpasszkij (1969–1972), Fischer (1972–1975), Karpov (1975–1985) és napjaink szupersztárja Kaszparov, aki vitathatóan-vitathatatlanul korunk legerősebb mestere, alighanem minden idők legeredményesebb játékosja.

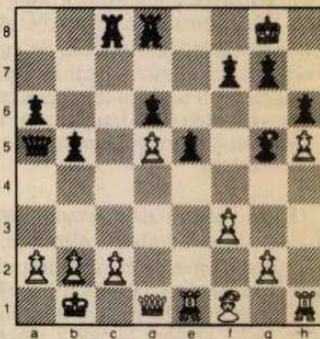
A leg-ek persze csak könyvtárnyi elemzéssel hasonlíthatók össze s ki ki kedvencét gondolhatja a legjobbnak, a legkiemelkedőbbnek: Lasker 21 évig volt világ bajnok, Capablanca mindössze 35 játszmát veszített egész életében, Aljechin élete végéig megtartotta a címet s ő volt az első, aki vissza tudta szerezni koronáját. Botvinniknek ez kétszer is sikerült, Fischer nem állt ki 1975-ben Karpov ellen, tehát legyőzhetetlenné számított... Karpov 142-szeres tornagyőztes, ami káprázatos eredmény és Kaszparov, aki még Karpovot is le tudta győzni – háromszor is... – és most már 13 éve őrzi a trónust, 13-ik bajnokként... ki tudja meddig? Ki képes szembe szállni a bűvösnek hitt számmal, a tizenhármassal.

Párosmérkőzésen eddig csak a „Masina” ellen veszített (tavaly, Deep Blue ellen 3,5–2,5 arányban...) de hivatalosan Karpov, Short, Anand támadását könnyen visszaverte, meggyőző erővel.

Egy kezünkön meg tudjuk számolni, hogy a világ legerősebb versenyin kik tudták megelőzni s hogy kinek sikerült kétszer is a bravúr, az elmúlt 13 évben. Meglepő, de az indusnak, Visvanathan Anandnak most már másodszor sikeredett ez a páratlan hőstett: 1991-ben Reggio Emiliában és most legutóbb a Lináreszi szupertornán.

Ez évben tehát Anand a +1 bajnok, legalábbis a revánsig, ami bizonyára nem is késik sokáig: pusztán néhány millió dollár és elhatározás kérdése az egész.

Íme a lőlap és egy egyszerű gyors Anand-győzelem a sötét bábukkal:

Lináresz, 1998. febr.-márc. (XXI.Cat.) 1 2 3 4 5 6 7 (2752)

1 Anand, Viswanathan	g	IND 2770	**	1=0==1=-1=1	7.5	2844
2 Shirov, Alexei	g	ESP 2710	0=**	==1101011	7.0	2816
3 Kaszparov, Gary	g	RUS 2825	1==**	==1000000	6.5	2769
4 Kramnyik, Vladimir	g	RUS 2790	==0==**	=1==1=	6.5	2774
5 Svidler, Peter	g	RUS 2690	0=01==0**	10=1	5.5	2733
6 Ivancsuk, Vaszilij	g	UKR2740	=001==001**	0=	5.0	2697
7 Topalov, Veszelin	g	BUL 2740	=000==0=01=**		4.0	2629

Ivancsuk,V (2740) – Anand,V (2770)

Lináresz (12), 1998
Sicíliai védelem [B 63]

1. e4 c5 2. Hf3 d6 3. d4 cd4: 4. Hd4: Hf6 5. Hc3 Hc6 6. Fg5 e6 7. Vd2 Fe7 8. 0-0 0-0 9. f3 Hd4: 10. Vd4: a6 11. h4 b5 12. Kb1 Vc7 13. h5 h6 14. Fh4 Fb7 15. He2 Bac8 16. Vd2 Bfd8 17. Be1 e5 18. Ff6: Ff6: 19. Hc3 Fg5 20. Vd1 Va5 21. Hd5 Fd5: 22. ed5: Diag 22. – Bc2!! 23. Kc2: Va2: 24. f4 Bc8+ 25. Kd2 Ff4+: 26. Ke2 Vb2+: 27. Kf3 Bc1 0-1

SLÁGERTOP

1. MADONNA: FROZEN
2. AQUA: DR. JONES
3. SPICE GIRLS: STOP
4. 'N SYNC: TOGETHER AGAIN
5. HIP HOP BOYZ: TARTS VELEM
6. FUNKY DIAMONDS: GET IT ON
7. CELINE DION: MY HEART WILL GO ON
8. BACKSTREET BOYS: ALL I HAVE TO GIVE
9. JANET JACKSON: TOGETHER AGAIN
10. SHYGYS: HELLO

Zvara Krisztina

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postás Szakszervezet lapja
Szerkesztőség: 1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Felelős szerkesztő: Udvarhelyi András
Telefon: 343-8777

Kiadja a Postás Szakszervezet
1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Levélcím: 1406 Budapest, Postafiók 14.
Felelős kiadó: Mundruczó Kornél elnök

98-2498. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: Lendvai Lászlóné vezérigazgató
ISSN 0866-1766

LÉPJ BE! EGYÜTT KÖNNYEBB!!

POSTAI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE

.....
alapszervezet bélyegzője

NYILATKOZAT

Alulírott..... (név)..... (lakcím)
..... (anyja neve), mint a Postai Dolgozók Szakszervezetének tagja, megbízom a munkáltatómat, a (cég), hogy munkaviszonyom alapján, részemre általa fizetendő mindenkor havi fizetésemből szakszervezetem illetékes testülete (Kongresszusa) által meghatározott és munkáltatómmal rendszeresen közölt szakszervezeti tagdíjam összegét a számfejtéskor elkülönítse, és azt az említett szakszervezet részére átutalja.

Ez a megbízás visszavonásig érvényes!

Kelt:..... év..... hó..... nap.

.....
létszámszerv

.....
olvasható aláírás